

INDEX LECTIONUM

IN

ACADEMIA ROSTOCHIENSI

SEMESTRI HIBERNO A. MDCCCXCII/III

AB DIE XV M. OCTOBRIS

PUBLICE PRIVATIMQUE HABENDARUM

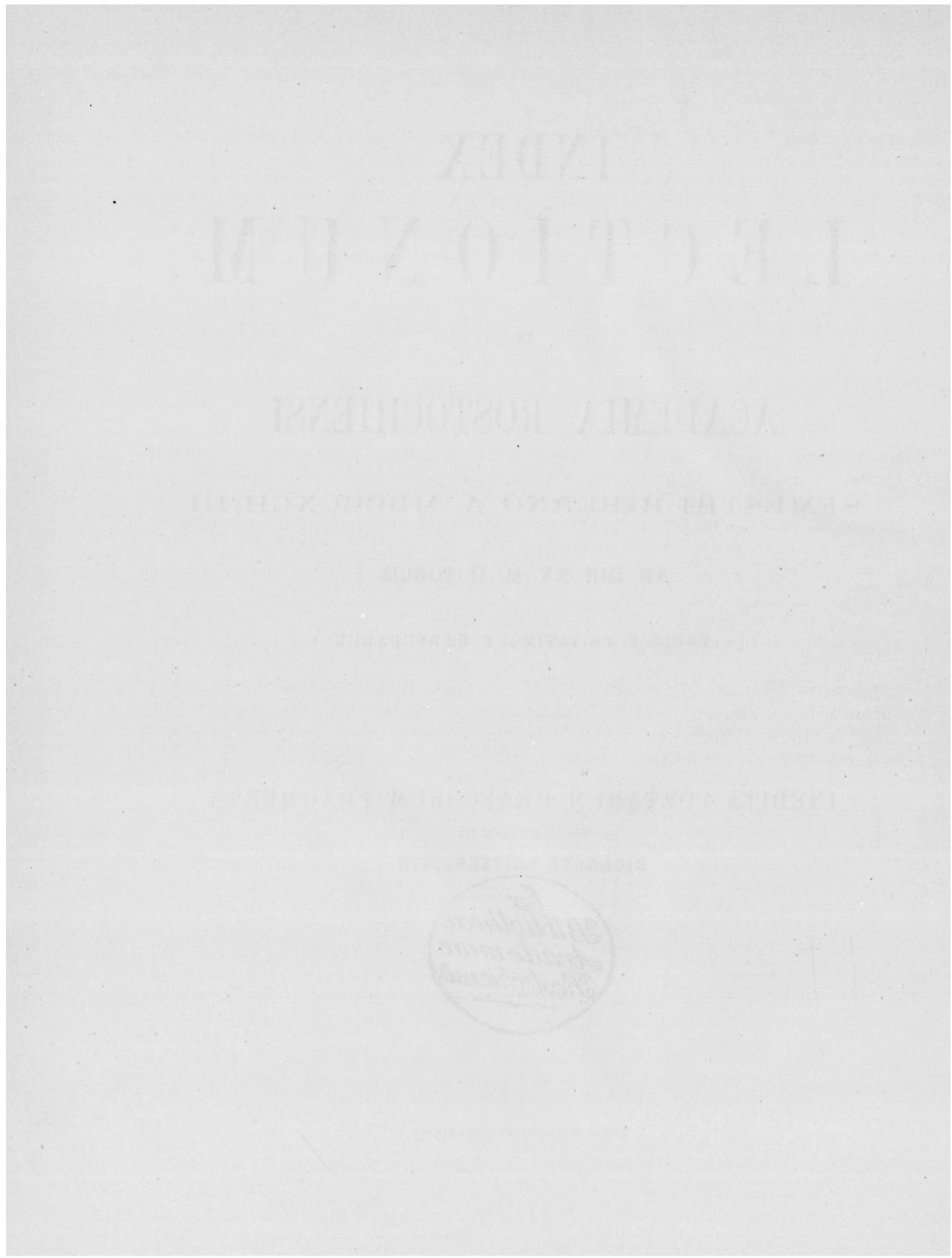
INEDITA POETARUM GRAECORUM FRAGMENTA

TERTIUM PRAEMISIT

RICARDUS REITZENSTEIN

TYPIIS ACADEMICIS ADLERIANIS

Qui de Ciceronis libris de legibus vobis, sodales humanissimi, hac occasione oblata colloqui statueram, tertium ad grammaticorum Graecorum opuscula trahor. despiciant licet quibus felicius contigit ἐρμαῖν stillantes hosce fragmentorum fontes, non eurent plerique haec studia haud ita iucunda utilia tamen, immo necessaria, duobus exemplis propositis, quid vel ex recentissimae aetatis lucubrationibus colligatur, vobis ostendere pergam.

I.

Permulta leguntur in codice Vaticano graeco 12 (saeculi XV) ex quo Paradoxographum Vaticanum in lucem protraxit Erwinus Rohde, Byzantinorum magistellarum τεχνολογίαι, quas omnes nullius pretii esse affirmat vir doctissimus.¹ unam equidem ibi fol. 107—111 extantem eligo, in quam diligentius mecum inquiratis. auctorem duo lexica exscribere facile animadvertis, Suidam desperditumque Atticistae cuiusdam librum; unde quae hausit maioribus litteris numeroque glossis adscripto, ea autem quae Suidae debentur typis minoribus excudenda curavi.

Ἄγαθοῦ δάιμονος· ἔθος εἰχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθοῦ δάιμονος, ἐπιρροφοῦντες. S.
Ἄει· ἀντὶ τοῦ ἔως· καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι· τάττεται δὲ καὶ ἐπ' ὄλγου γρόνου. Ὁμηρος „ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί.“ S.
Ἄλλος ἄχνη· ἀφρός θαλάσσης. S.
Ἀντεπιχειρέειν· παρὰ Ἀριστοτέλει τὸ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔνστασιν, ἐπιχειρέειν δὲ ἄλλων τινῶν. S.
Ανύτειν· οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀνύτειν. S.
Ἀπανθίζω· τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω· ἀπανθίζει δὲ ἀντὶ τοῦ ἕπεραινεται² καὶ τὰ ἄνθη ἀποβάλλει. S.
Ἀποκοπῆναι· τῶν ἰχνῶν λέγουσι τὴν κύνα ὅταν μὴ εὑρίσκῃ τὰ ἰχνη. S. καὶ ἀποκοπῆναι τοὺς ὄφθαλμούς.
Ἀπόμαχος· ὁ ἔκτος τοῦ πολέμου γεγονώς. S.
Ἀστροὶ σημαίνεσθαι.³ τὸ μακρὰν καὶ ἔρημον ὅδὸν βαδίζειν. S.
Ἀττα· ἀντὶ τοῦ ὄποια⁴ η̄ τινὰ ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ἐν δὲ τῷ παραπρεσβείᾳ ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ὄσα. S.
Αὐτὸς ἔψα· τούτῳ παροιμιακὸν ἀπὸ⁵ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου· οὗτος γάρ ἀποσεμνύνων τὸν ἑαυτοῦ βίον καὶ λόγον ἐν ταῖς ὅμιλίαις ἔλεγεν αὐτὸς ἔψα, τουτέστιν οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ. S.
Αἰσθανθεῖν· ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι λέγεται, αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. S.

¹⁾ Acta societatis philol. Lips. I 27. ²⁾ cod. Ἑρμαῖνεσθαι. idem antea Ἀπανθίζειν. ³⁾ σημαίνεσθαι etiam Suidae cod. A. alii e Soph. Oed. R. 795 τεχμαῖρεσθαι. ⁴⁾ ποιὰ Suid. ⁵⁾ ἐπὶ Suid.

1) Ἀλείπτης οὐκ ἔστι παρὰ Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ γυμναστής λέγεται, η̄ ἐπιστάτης, η̄ παιδοτρίβης.¹

2) Ἀπελεύθερον Ὅπερείδης² λέγει, Ἀττικοὶ ἐξελεύθερον λέγουσι, καὶ Δημοσθένης ἀπελευθέρωσιν³ (17, 15).

3) Ἀκρήν· ἐπίρρημα(τικῶς) Αἰσχύλος καὶ Μένανδρος⁴ „ἀκρήν δὲ ὅσα τὰ κύματα ἡγεῖ“ καὶ „ἀκρήν ἐκεῖνος ἐνσκευάζετο“, Κρατῖνος μέντοι τῷ⁵ ἀκρήν ἐπίρρηματικῶς μὲν, ἀντὶ <δὲ> τοῦ ἀκραίως ἐχρήσατο.⁶

4) Ἀνέσχεν ὁ πολὺς ὑετός. Ξενοφῶν λέγει (Hell. I 6, 28).⁷

5) Δέσσις ίκεσία ὑπέρ ἀπαλλαγῆς λυπηρῶν φερομένη, προσευχὴ δὲ αἰτησίς ἀγαθῶν, ἔντεξις δὲ κατηγορία τῶν ἀδικούντων.

Δωδώνη· πόλις ἐν Θεσπρωτίᾳ Πελασίας,⁸ ἐν η̄ ἵστατο⁹ δρῦς ἡγούμενα, αἱ δὲ ἱέρειαι¹⁰ ἐφιέγγοντο, ὅτι τάδε λέγεται ὁ Ζεύς· καὶ ἀνδρίας ἵστατο ἐν ὕψει ράβδον κατέχον καὶ παρ' αὐτὸν¹¹ λέβης ἵστατο, καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδρίας τὸν λέβητα, ἐξ οὐ τῆς τις ἐναρμόνιος¹² ἀπετελεῖτο. S.

Ἐβρενος καὶ ἔβελος· τὸ ξύλον. S.

Ἐκαστάτω· πορρωτάτω. Προκόπιος. S.

Ἐκασταχοῦ·¹³ ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ. S.

Ἐδὲ φρονῶ τὰ σά· ἀντὶ τοῦ εὑνοῦς εἰμί σοι. S.

6) Ἐκβῆναι· ἐπὶ τοῦ γενέσθαι τι καὶ συντελεσθῆναι, δὲ καὶ ἀποβῆναι λέγεται. οὕτως Δημοσθένης (1, 16) καὶ Ἡρόδοτος (VIII 60).

7) Ἐκδημεῖν· Πλάτων (Leg. XII 952 D) καὶ Ἡρόδοτος (I 30) καὶ Εὐριπίδης (fr. 768?), τὸ δὲ ἀποδημεῖν πλέον.¹⁴

8) Ἐκατόνταρχος καὶ χιλίαρχος καὶ ἑκατοντάρχης καὶ χιλιάρχης.

9) Ἐκκέκαυται ὁ ἵππος· οὕτως ἐπὶ τῶν τοῦ ἵππου καυτηρίων ἔλεγον οἱ παλαιοί.

10) Ἐξοδιαζόμενος· Λυκοδρόγος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως „πολλῶν δὲ χρημάτων ἐξοδιαζεύμον εἰληφότων“¹⁵

Ἡρακλῆς ἔσνιζεται· ἐπὶ τῶν εἰς τροφὴν βραδυνόντων. S.

Ἡ κάρηλος¹⁶ ψωριώτα πολλῶν ὄντων ἀνατίθεται¹⁷ φορτία. S.

Θέριστρον καὶ θεριστριον· τὸ θερινὸν ἴματιον. S.

Ικτεία· η̄ δὲ λόγου, ἰκτητρία, η̄ δὲ θαλλοῦ. S.

Ἴσωρ ζυγῆ· ἀντὶ τοῦ ἐξ ἴσου. „οὐ δὲ ἀγαπήσας καὶ φιληθεὶς τὸ λεγόμενον.“ S.

11) Ἰστιοράφος· ἐν δὲ πολλοῖς καὶ διὰ τοῦ Α¹⁸ [καὶ] οὐδὲ τοῦτο ἀδόκιμον· ὥσπερ τὸ σταδιοδρόμος καὶ σταδιαδρόμος καὶ βιβλιογράφος καὶ βιβλιαγράφος. Ἀττικοὶ μέντοι βιβλιογράφον ἔνει τοῦ Ι φασίν.¹⁹

¹⁾ Pollux III 154 καὶ (<ἐπιστάτης>) οἱ ἐφεστηκὼς παιδοτρίβης τε καὶ γυμναστής . . . δὲ ἀλείπτης ἀδόκιμον (cf. VII 17). ²⁾ cod. Ὅπερείδης: fragmentum adhuc ignotum, nisi forte quoniam Hyp. fr. 190 ἐξελεύθερος dixit, τοῖς Ἀττικοῖς restituendum est ἀπελεύθερος verbum, Hyperidiū ἐξελεύθερος. ³⁾ cod. ἀπελευθέρωσιν. ⁴⁾ cod. μαίνανδρος, ⁵⁾ cod. τὸ. ⁶⁾ Antiattic. 77, 17 Ἀκρήν· ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὅπερείδης, ὑπέρ Κρατίνου. Moeris 191, 23 Bekk. Ἀκρήν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἀντὶ τοῦ ἔτι, η̄ μόνος Ξενοφῶν ἐν τῇ ἀναράσσει. Ἐλληνες δὲ γράνται. Phrynicus Ecl. 123, 11 Lob. Ἀκρήν ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ξενοφῶντα λέγουσιν ἀπὸς αὐτῷ χρισθαι κτλ. cf. Suid. Thom. mag. 137, 6 R. Ετι· οὐκ ἀκρήν· εἰ καὶ Ξενοφῶν ἀπὸς κέρχηται. Bekker Aeed. Gr. 363, 13. adverbium ἀκρήν etiam ἀκραῖος significare hoc uno loco, sed recte traditur; ita etiam apud Theocritum IV 60 interpretandum est. adscribendi hi loci eis, quos docte collegit nuper K. Krumbacher in Kuhnii Ephem. 27, 498 sqq. ⁷⁾ Xenophontis verba sunt: Ὁδωρ δὲ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκάλυπται τὴν ἀναγωγὴν. ἐπεὶ δὲ ἀνέσχεν, κτλ. ⁸⁾ cod. πελασία. ⁹⁾ cod. ἵσταται. ¹⁰⁾ cod. ιε αι sic. ¹¹⁾ cod. αὐτῆς. ¹²⁾ cod. ἐναρμονίας. ¹³⁾ Suid. ἐκασταχῆ. ¹⁴⁾ Antiattic. 93, 26 Ἐκδημία· οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὅμιτηλη. Thom. mag. 123, 1 R. Ἐκδημος· οὐδὲ ἀποδημος· καὶ ἐκδημῶν δὲ καὶ ἀποδημῶν. Ἀριστοσάνης ἐν βιτρόχοις „ποῖ γῆς ἀπεδίμεις“¹⁵⁾ fragm. ineditum. ¹⁶⁾ cod. κόμηλος. ¹⁷⁾ cod. ἐντίθεται. ¹⁸⁾ hoc est: in multis Aristophanis codicibus, Thesmophor. v. 935. ¹⁹⁾ cf. Pollux VII 221. Hes. ιστιοφόρος. Phryn. App. Soph. 29, 29: Βιβλιοπώλης καὶ βιβλιογράφος. idem, Ecl. p. 85 L. βιβλιαγράφος solum agnoscit, damnat formam βιβλιογράφος. Thom. Mag. 53, 9 R. Βιβλιογράφος οὐ βιβλιαγράφος κτλ. conferatis Lobeckii Parerg. c. IV p. 655.

Κακῶς εἰδότες· ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες· οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. S.

Καρύα τὸ δένδρον, κάρυον ὁ καρπός. S.

Κατάγειον¹ οἰκημα· κατάγειοι οἱ ὑπὸ γῆν· „αἱ δὲ οἰκίαι ἡσαν κατάγειοι.“ S.

Κατάλογος· ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὄφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἡ ἔξαρθματις, καὶ ὁ πίναξ, ἐφ' οὗ ἐνέγραφον τῶν στρατευομένων τὰ ὄντα. S.

Κατεργάσασθαι· ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι Θουκυδίδης, καὶ κατεργάσασθαι ἀναιρῆσαι. S.

Κρίθις τροφεῖα² ἀπέτισεν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαρίστων· καὶ γάρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας φασὶ καρύττειν³ ἥγουν πλήγεται τοὺς ἐκθρόφυμένους. S.

Λαμπρόλυχος· ἀντὶ τοῦ μεγαλόφυχος. S.

Λαμπρός· ἀντὶ τοῦ φανερῶς, οὐκ ἐνδόξως;⁴ ὡς παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ „καὶ λελυμένων λαμπρὸς τῶν σπονδῶν.“⁵ S.

Λιμπαναίους⁶ οἱ „Ρωμαῖοι ἐκάλουν οὓς ἐπὶ φυλακῇ τῶν ὄριών αὐτῶν ἀπὸ ἐθνῶν ἐφύδων ἐπίθουν. S.

Μαγεία· ἐπίκλητοι· ἔστι δαιμόνιον ἀγαθοτούν πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν, ὡς τὰ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεοπίστατα. γοητεία δὲ ἐπίκλητοις δαιμόνιον κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους γινομένη.⁷ φαρμακεία δὲ ὅταν διὰ τίνος σκευασίας πρὸς φύλτρον ἔλκηται τις.⁸ S.

12) Μαλάξαι· ἐπὶ τοῦ πρᾶνται τίνας καὶ ἡμερῶσαι παρὰ Ἀττικοῖς.⁹

13) Μεταχειρίζεσθαι· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (171) καὶ Ξενοφῶν¹⁰ (Mem. I 4, 17). θεργητικῶς; δὲ Θουκυδίδης (I 13) καὶ Ἡρόδοτος (III 142).¹¹

14) Μετάμελος· Θουκυδίδης (VII 55) λέγει.¹²

15) Νίπτεσθαι οὐχ εὑρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ τὸ νίψασθαι.

Οστρακισμὸς φυγῆς διαφέρει, ὅτι τῶν μὲν φευγόντων αἱ οὔσιαι ἐδημεύσαντο, τῶν δὲ ἐξοστρακιζομένων οὐκ ἐδημεύσαντο, καὶ ὅτι τοῖς μὲν γρόνος ἐδείκνυτο καὶ τόπος, τοῖς δὲ φεύγουσιν οὐδέτερον τοιτῶν. S.

Οἶκοι τὰ Μιλήσια· ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προστίκει τὴν τρυφήν¹³ ἐπιδεικνυμένων· Αρισταγόρας γάρ δὲ Μιλήσιος ἐλθὼν ποτε εἰς Λακεδαιμονίαν ἤσθιον βοηθεῖν Ἰωσὶ πολεμούμενοις ὑπὸ Ηρεσῶν· ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελή καὶ τρυφήν ἀλληγ. Ἰωνικήν. εἰπεν οὖν τις¹⁴ πρὸς αὐτὸν „οἴκοι τὰ Μιλήσια.“ S.

Οὐνος εἰς Κυμαίους· ἐπὶ τῶν παραδέξων καὶ σπανίων, διότι παρὰ Κυμαίοις φοβερὸς ἐδόκει εἶναι δὲ ὄνος. S.

Οὐδὲν προτιμῶ σου· ἀντὶ τοῦ οὐδὲν φροντίζω σου· ἡ φράσις Ἀττική. S.

Οὐ μήν· ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ μήν, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. S.

Οὐ πως· ἀντὶ τοῦ κατ’ οὐδένα τρόπον. Θουκυδίδης καὶ Ομηρος „ὦ γέρον οὐ πως ἔγωγε¹⁵ τοῦτο τελέεσθαι¹⁶ ὄντω.“ S.

Οιστά· τὰ φορητά.¹⁷ Θουκυδίδης „ὄμρας δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου οιστά αὐτοῖς ἐφανέστω.“ S.

Οὐφοτοιουμένοις· ὅμα ὀποιουμένοις. „ἔναγκος οὖν ποιμέσι τισὶν ὄφοποιουμένοις ἰχθῦς ἀπεδόμην.“ S.

16) Οξύχειρ· Λυσίας ἐν ἀπολογίᾳ τραχύματος¹⁸ „νῦν δὲ οξύχειρ ἔστι λίναν καὶ πάροινος“¹⁹.

17) Ορκίσαι²⁰ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ λέγει (IV 10), Λυσίας δὲ οξύχειρις²¹ Ξενοφῶν δὲ τοῦ *Ω* διὰ τοῦ *Ω* δρκάναι²² (Hell. VI 5, 3) λέγει καὶ . . . οξύχειρις²³ καὶ ἔστι τοῦτο πολύ.

Παλλακή καὶ παλλακής γράφεται. S.

Παλίουρος· εἰδός φυτοῦ. S.

¹⁾ cod. κατάγαιον ut Suidae nonnulli. ²⁾ cod. τροφεῖ. ³⁾ cod. κορύττειν. ⁴⁾ scribendum fuit οὐκ ἀντὶ τοῦ ἐνδόξως, sed stupidus magistellus non intellexit Suidae verba. ⁵⁾ cod. ποδῶν. ⁶⁾ cod. λιμπαναίους, ut Suidae V. ⁷⁾ cod. γενομένους. ⁸⁾ cod. ἔλκεται, litterae ελκ in rasura. ⁹⁾ Hes. μαλάξαι· πρᾶνται. ¹⁰⁾ cod. κατὰ ξενοφράτους καὶ ξενοφῶντος. ¹¹⁾ Antiattic. 107, 21 Μεταχειρίζειν· ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζεσθαι. Θουκυδίδης τετάρτῳ. Thom. Mag. 289, 11 καὶ μεταχειρίζομαι καὶ μεταχειρίζω, cf. Phot. lex. Eustath. 1429, 25. ¹²⁾ Antiattic. 107, 12 Μετάνιατος . . . μετάμελος. Θουκυδίδης. ¹³⁾ cod. τοῖς. ¹⁴⁾ cod. ἔγω. ¹⁵⁾ cod. τελέσθαι. ¹⁶⁾ cod. φερετά. ¹⁷⁾ cod. τράγματος. Lys. IV 8 είτα ὑπὸ τῆς ἀνθρώπου παρωνυμμένος οξύχειρ λίναν καὶ πάροινός ἔστιν. Lexicon Vindob. p. 131 1 N. Οξύχειρ δὲ μανικός. Λυσίας „νῦν δὲ οξύχειρ λίναν ἔστι καὶ πάροινός.“ ¹⁸⁾ cod. ὄρχησαι. — Phot. ὄρχησιν καὶ ὄρκων ἔκταίσις, sed idem ὄρκωται οὐχὶ ὄρκιστάς. Phryn. Ecl. 360, 1 ὄρκωται καὶ ὄρκισται; δὲ ἔγω· οὕτω Κρατίνος φησι. μᾶλλον διὰ τοῦ Ω λέγει ἦ διὰ τοῦ I. cf. Lobeckii not. ¹⁹⁾ cod. οξύχειρις fragmentum ineditum. ²⁰⁾ cod. ὄρκωσε. ²¹⁾ cod. οξύχειρις fort. recte. antea nullum in cod. hiantis sermonis indicium.

Παραβαλέσθαι· τὸ ἔξαπατῆσαι παρὰ Θουκυδίῃ· καὶ τὸ ἀπαλλαγῆναι· καὶ παραβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ πρὸς κίνδυνον βίπτειν ἁυτόν· παραβαλεῖν ἀντὶ τοῦ παραδοῦναι· παραβάλλειν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεσθαι· καὶ παραβάλλειν ἀντὶ τοῦ παρατίθεναι.

Παραβάλλοιτο¹ ἀντὶ τοῦ παραπέψαιτο. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. S.
Παραγγέλλοντας· ἀντὶ τοῦ τελοῦντας. „περὶ² τοὺς εἰς ἵερωσύνην³ παραγγέλλοντας.“ Ξενοφῶν.⁴

παραγγέλλων ἀντὶ τοῦ διατρίβων· „ἢ δὲ παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς ποτὲ δὲ τοῖς γῆραις.“

παραγγέλλας ἀντὶ τοῦ στημένας· „ἢ δὲ ἀνεγχώρησε οὐδὲ τὸ ἀνακλητικὸν⁵ παραγγείλας.“ S.

Παράτασις· ὄρμήν τούλικαν „διηλέχθη παραστατικῶς⁶ ἄμα καὶ παρρησιαζόμενος.“ S.

Πλινθεῖσιν· ἐν ᾧ πλίνθοι γίνονται οὕτῳ Λυσίας. S.

Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα φάλλεις· ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων ζώντων. καὶ γάρ ἡ τρυγὸν ἐπειδὴν πεινῇ, τότε μάλιστα φάλλει. S.

Προήκουσιν· αὐξῆθεῖσι· „καὶ τοῖς ἐπὶ μέγα πλούτου προήκουσιν.“ S.

Προπετής· καὶ ὁ εἰς τὸ ἐμπροσθεν νενευκός· „προπετής τῷ βάρει γενόμενος πίπτει.“ S.

Προπίνιον· οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐπιτελοῦντες ἔορτὴν πάνδημον πίνοντες βραχὺ τῆς κύλικος παρεῖχον ὥπιν ἐβούλοντο τὴν κύλικα σὺν τῷ πόματι. S.

Πρόσω· ἀντὶ τοῦ πλειόνων· „εἶχε δὲ πέκοντας οὐ πρόσω τῶν δισμαρίων.“ S.

Πρωτάδεις λουτροῦ περιγίνεται· ἐπὶ τῶν μηδὲ προνιπτομένων· || ἢ ἐφ' ὃν ἡ κοιλία πολλὰ ἔρει. S.

Πτωχοῦ πήρα οὐδὲ ἐμπίκηλαται. S.

18) Παιδίσκη· ἐπὶ τῆς νέας· „ἄγαμοί τε κόραι καὶ παιδίσκαι“. καὶ ἐπὶ τῆς δούλης Λυσίας (fr. 51) „ἔξελθοῦσα αὐτοῦ ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσιν.“⁷

19) Παραιρήματα· ἄπειροι οἱ κναφεῖς εἰώθαις παρακένειν. Θουκυδίδης οὗτω (IV 48) „καὶ ἐκ τῶν ἴματίων παραιρήματα ποιοῦντες“.⁸

20) Πέρυσιν· οἱ Ἀττικοὶ μετὰ τοῦ Ν φωνήσιντος ἐπιφερομένου.

21) Περίβολος· περιτείχισμα οἰκιῶν καὶ γυμνασίων καὶ τινῶν τοιούτων.

22) Προσαιτητής· οὕτω γράφουσιν οἱ Ἀττικοί· οἱ δὲ προσαιτής γράφοντες βαρβαρίζουσιν.

23) Πρωτίστορον· Πλάτων ἐν Θεσαυρίτηρ (150 E) „πρωτίστορον τοῦ δέοντος ἀπειλήστες“ καὶ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς (Phaedon. p. 59 E) πρωτίστατα λέγει.⁹

‘Ροπὴ ἐπὶ σώματος, ὄρμὴ ἐπὶ ψυχῆς. S.

24) Ρύγχος· ἐπὶ τοῦ χοίρου.¹⁰

Σηρός· ὁ ἐνδότερος οίκος τοῦ ναοῦ· καὶ *(σηροί)* αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις. S.

Σκῦλα·¹¹ τὰ ἀπὸ νεκρῶν, λάφυρα τὰ ἀπὸ τῶν ζώντων. S.

Στασισταί· οἱ στάσεις ἐγείροντες.

Στύπη· τὸ στυππεῖον. Ἰόσηρπος „πληρώσαντες τὴν στοάν στύπης.“ S.

Συμμαχία· οἵταν τις τὸν αὐτὸν ἔχῃ τῷ συμμαχουμένῳ¹² ἐχθρὸν καὶ φίλον, ἐπιμαχία δὲ ὅταν τις μόνω¹³ τῷ συμμαχουμένῳ ἀδικουμένῳ βοηθῇ.¹⁴ S.

Συνθῆκαι· αἱ πίστεις, αἱ διὰ τριῶν ἐτελοῦντο, ἔργων λόγων γειρῶν, λόγων μὲν οἷον δι’ ὄρκου, ἔργων δὲ οἷον τῶν ἐν τοῖς βωμοῖς θυσίων, γειρῶν δὲ τῇ θέσει τούτων. S.

Συσκευάζει· λόγῳ ἐπιβουλεύει, καὶ συσκευή ἡ ἐπιβουλή. S.

¹⁾ cod. παραβάλλοιτο. ²⁾ cod. παρὰ. ³⁾ cod. γερωσύνην. ⁴⁾ non intellexit Suidam. ⁵⁾ cod. παραβάλητικόν, ut Suidas cod. C. ⁶⁾ cod. παραστατικός. ⁷⁾ Lexicon Vindob. 142, 12 N. Παιδίσκη· ἡ δούλη. Λυσίας· „ἔξελθοῦσα αὐτοῦ ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσιν.“ καὶ παιδίσκη ἡ ἄγαμος· εκ εοδον fonte hausit Pollux III 76 παιδίσκην δὲ τὴν θεραπαινίδα Λυσίας ὄντας εἰ καὶ ἀμφίβολον ἐστι τούνομα, πότερον ἡλικίας τῇ τύχῃ· λέγει γάρ ἐν τῷ κατὰ Καλλίου ὄρθρεως „καὶ ἔξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσιν.“ cf. Moer. 207, 25 Bekk. Ammon. p. 109 et 111 Valck. Thom. Mag. 279, 1 R. Phryn. Ecl. 239 Lob. ⁸⁾ Cf. Suid. — Pollux VII 64 Θουκυδίης, δὲ ἐκ τῶν ἑσθίων παραιρήματα τὰ πρὸς ταῖς ὕπαι: κτλ. Anttiatt. 112, 12 Παραιρήματα ἴματίων. Θουκυδίδης τετάρτωρ. Moeris 206, 17 Bekk. Phot. Hes. ad sequentem glossam cf. Eustath. 1417, 30 ex Aelio Dionysio. ⁹⁾ Lexicon Vindob. 144, 16 Πρωτίστορον Πλάτων ἐν Θεσαυρίτηρ. „πρωτίστορον τοῦ δέοντος ἀπειλήστες.“ καὶ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς πρωτίστατα λέγει. conf. Thom. Mag. 309, 14 R qui Thueydidis locos assert. — cod. πρωτίστατον non πρωτίστατα. ¹⁰⁾ Cf. Ammon. 123 Valck. Thom. Mag. 323, 24 R. ¹¹⁾ cod. σκύλλα. ¹²⁾ cod. συμμαχουμένω. item infra. ¹³⁾ ita cod. et Suidas; scholiasta Thueyd. rectius μόνων. ¹⁴⁾ cod. βοηθεῖ.

Συσκευάζεσθαι· τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν¹ εὐτρεπίζεσθαι· Ξενοφῶν „καὶ συσκευάζεσθαι σῆτα τημερῶν εἰκοσιν.“ S.
Σύστασις· ἀγάπη, ὄμονοι· καὶ συσταθῆναι τὸ ὄμοδίσιτον² γένεσθαι. S.
Συστροφή· ἐπὶ κακῷ συμφωνία. S.

- 25) Σκότος· ἐπ’ ἀμφοτέρους τοῖς γένεσιν ὡς τάριχος ἔλεγχος καὶ τὰ τοιαῦτα.³
 26) Σμίλη· ἡ σκυτοτομική· σμιλάριον τὸ τεκτονικόν.⁴
 27) Συγκοπῆναι· ἐπὶ τοῦ πληγᾶς πολλὰς λαβεῖν. οὕτω Λυσίας (3, 34) καὶ Ὑπερείδης.⁵
 28) Συναλλάσσειν· ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ τῆς δι’ αὐτῶν πραγματείας· οὕτω Δημοσθένης (24, 132)
 καὶ Δείναρχος.⁶

29) Συνταγή· γράφεται καὶ ἐνικῶς.

Τὰ (ἐκ) τῶν ἀμαξῶν σκύμματα.⁷ ἐπὶ τῶν ἀπαρακαλύπτων σκωπτόντων. S.
 Ταξιάρχης.⁸ ὁ ταξιάρχης. S.
 Τάρταρος καὶ τάρταρον. S.
 Τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον· ὅτι τοῖς θάνατον κατακριθεῖσι τρία παρετίθουν, ξίφος βρόγον κώνειον. S.
 Ταύτη· τούτῳ ἔνεκεν, ἡ οὕτως,⁹ ἡ διὰ τοῦτο. S.
 Τεττιγοφόροι· οἱ Ἀθηναῖοι· τέττιγας γάρ ἐφόρουν χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι· ὁ γάρ Ἐρεχθεὺς
 οἰκιστής ὃν ἐκ τῆς ἐτέχθη. S.
 Τρήνη· ἡ μάρμη· ἡ κλητική τῆλα· τρήνις¹⁰ δὲ θεία, (ἢ) πατρὸς καὶ ἡ μητρὸς ἀδελφή. S.
 Τότε δὴ τότε· παραυτίκα. S.
 Τραχγλιάσει· Ἰώσηπος δὲ τραχγλίζει· „πολέμωρ καὶ διχονόις¹¹ καθ’ ἡμέραν τραχγλιζομένους¹²
 οἰκτρότατα.“ S.

- 30) Τὸ δεῖλης γράφεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς τὸ σήμερον καὶ τὸ περὶ ὅρθρον καὶ τὸ παραχρῆμα
 καὶ τὸ πάρος.¹³

31) Τὸ λοιπὸν καὶ τοῦ λοιποῦ· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.¹⁴

Γυμνεῖν· καὶ εὐφημισμὸν τὸ ὑβρίζειν καὶ λουδορεῖν. οὕτω Πλάτων ἐν πολιτείᾳ πρώτῳ. S.
 Γύμεινεν· ἔκρινεν. „ὁ δὲ Τίτος διαφυγόντα μὲν ἐκ τῶν πολεμίων ἀνελεῖν οὐχ ὑπέμεινεν.“ S.
 Ὑπερβολή· τὸ ὑψηλότερον μέρος, „πολλοῦ ὀθισμοῦ¹⁵ γενομένου ἐν τῇ τῶν κλιμάκων¹⁶ ὑπερβολῆ“ καὶ
 πάλιν „οὐ δὲ ἐν ταῖς τῶν ὄρων ὑπερβολαῖς ἔκρυπτεο.“ S.
 Ὑπὲρ τὰ ἐσταμμένα πηδᾶν· ἐπὶ τῶν καθ’ ὑπερβολὴν τι πραττόντων· ὅτι Φαῦλλος¹⁷ ὁ Πόντιος ἐγένετο
 πένταθλος ὃς ἔδοκε μέριστα δισκεῦσαι καὶ ἀλλεσθαι¹⁸ ὑπὲρ τὸν πεντήκοντα πόδας· οὐδὲν βιασθεῖς
 ἐπηρώθη τὸ σκέλος.¹⁹ S.
 Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους· Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρυστῷ πλουσιώτατος. εἴ ποτε οὖν ἐνθαῦ-
 μαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῶς ἔλεγον ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους. S.
 Γειδόμενος· ὑφορόμενος. S.
 Γέσσην· ὑπέλιπνεν. „οὐδὲ τὴν ἀκοὴν ὑπέσχε τοῖς διαβάλλουσιν.“ S.
 Γεγήφασμα· Ἀττικῶς. ἔθος γάρ ἔχουσιν οἱ Ἀττικοὶ τρέπειν τὸ πρὸ τοῦ Μ σύμφωνον εἰς Σ. S.
 Φιλῶ· σε καὶ κήδομαι· πρὸς τὸ πλησιάζον ῥῆμα γίνεται ἡ σύνταξις· φιλῶ σε καὶ κήδομαι, καὶ πάλιν
 φιλῶ καὶ κήδομαι σου. S.
 Φρουρήσεις ἐν Ναυπάκτῳ· Φίλιππος ἐλὼν Ναύπακτον Ἀχαιῶν γνώμῃ²⁰ τοὺς φρουρούς αὐτῆς ἀπέκτεινε
 πάντας. S.
 Φύσα· χαλκευτικὸν ἐργαλεῖον. S.
 Χαράδ· οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς γυρὰν μὲν λέγουσι τὴν εὐλογὸν ἐπαρσιν, ἡδονὴν δὲ τὴν ἄλογον, τέρψιν δὲ
 τὴν διὰ θεωρίας ἥδονήν. S.
 Χάριτας γυμνᾶς ἴστοροῦσι, διότι διωρεάν²¹ χρήται ταῦτας τίθεσθαι· εἰσὶ δὲ Πειθώ Ἀγλαΐα καὶ Εὐφροσύνη. S.

¹⁾ cod. τὴν ἡδονὴν. ²⁾ cod. συσταθῆναι litt. ἡγαν in rasura, item ὄμοδίσιτον litt. ov in ras. ³⁾ Pollux VI 48 καὶ οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί, Ἰωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ τινες τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς κτλ. cf. Eustath. 1390, 50 ex Aelio Dionysia Phot. Moeris 209, 29 Bekk. 210, 29. Thom. Mag. 333, 9. 349, 6 R. τὸ τάριχος δεῖ λέγειν, οὐχ ὁ τάριχος. cf. Lexicon Vindob. 177, 16 R. ⁴⁾ cod. τεκτωνικόν. ⁵⁾ cod. ὑπερείδης. fragment. ineditum. ⁶⁾ fragment. ineditum. ⁷⁾ cod. σκέμματα. ⁸⁾ ita cod. ταξιάρχης Suidae codd. ut videtur; in eisdem desunt verba ὁ ταξιάρχης. ⁹⁾ cod. οὕτως. ¹⁰⁾ cod. τεττιάς. ¹¹⁾ cod. διχονόις. ¹²⁾ cod. τραχγλιζομένη. ¹³⁾ cf. Thom. Mag. 102, 9 R. ¹⁴⁾ cf. Lexicon Vindob. p. 173, 9. 174, 8. ¹⁵⁾ cod. ἔθισμον. ¹⁶⁾ cod. κλιμάκων. ¹⁷⁾ cod. φαῦλος. ¹⁸⁾ cod. δισκεῦσαι καὶ ἀλλεσθαι ut. Suid. nonnulli. ¹⁹⁾ cod. ἐπηρέθη τὸ σκέλλος. ²⁰⁾ cod. γνώμην. ²¹⁾ cod. correct. ο διωρεά.

Χάραξ καὶ χαράκωμα· τὸ περίφραγμα ὃ περιεβάλλοντό¹ τινες ἐπὶ σωτηρίᾳ στρατοπέδουν. χάραξ ὁ εἰς θηλυκῶς (ή) τῆς ἀμπελού. S.

Χαλεπά τὰ καλά· (φασί) Πιττακὸν ἀποθέμενον τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς θαυμάζοντας εἰπεῖν „χαλεπὸν ἑσθίων ἔμμεναι“ Σύλωνα δὲ μαλακίαν αὐτὸν καταγνώντα² φάναι „χαλεπὰ τὰ καλά.“ S.

Ψευδεγγραφή βουλεύσεως διαφέρει· Ψευδεγγραφή³ μὲν γάρ ἐστιν ὅταν μή ὀφείλων τις ἐνεγράψετο, βούλευτις δὲ (ὅταν) ὀφείλων τις καὶ ἀποδοὺς πάλιν ἐνεγράψετο κατὰ ληθῆν τυχὸν η̄ ἐπιβουλήν.⁴

Ψῆνες· κωνώπια ἐν τοῖς ὄλύμπιοις γηνόμενα ἄπταν καὶ τῶν ὄλύμπιων περισπομένων ταῖς συκαῖς πεπαινουσι⁵ τὰ σύκα. S.

Ψῆρος μέλαινα· ἡ καταδικάζουσα, λευκὴ ἡ δικαιοῦσσα. S.

Ψιλόν· γυμνὸν ἕρημον· καὶ μιλή τάξις ἡ ἀγενεστάτη, ἦτις προβάλλεται ἐμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου. S.

32) Ψωρᾶν⁶ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἄνευ τοῦ I.

Atticistam, cuius triginta duo glossas certo haud secus ac Suidam misere mutilavit Byzantinus magistellus, saepius cum Polluce Eustathio Photio consentire, hic illie impugnari ab eo, quem Thomas Magister sequitur, auctore, diversum esse a Phrynieho, exscribi ab Antiatticista eoque qui lexicon Vindobonense composuit grammaticastello facile perspicitis. Aelii Dionysii epitomam agnoscere mihi video. fragmentula oratorum suppeditat nova Lycurgi Lysiae Hyperidis Dinarchi singula, dimetrum praeterca ana paesticum e tragœdia, opinor, petitum „ἄγαμοί τε κόραι καὶ παιδίσκαι“. Cratino unum verbum ἀκμὴν pro ἀκμαῖς adverbio usurpatum, Aeschylo Menandroque paulo plura restituuntur, Aeschylo verba

. . . . ἀκμὴν δ' ὅσα
τὰ κύμβαλ' ἤχει

Menandro trimeter sic fere explendus:

ἀκμὴν ἐκεῖνος (ὧδ') ἐνετευχεῖτο.

Sed quod grammaticus et πέρυσι et πέρυσι formas apud Atticos inveniri recte adnotat in memoriam mihi revocat locum alius grammatici adhuc ignoti, Symeonis, qui et Etymologicum, magno illi simillimum, et librum de Differentiis verborum composuit vixitque, nisi egregie fallor, intra annos 1000 et 1250. idem tamen cum alia fragmentula inedita, tum s. v. Ἡσθία haec exhibet καὶ Μένανθος ἐν Κόλακι ἀνθρωπε πέρυσι πτωχὸς ἥσθια καὶ νεκρός Νῦν δὲ πλουτεῖς (cod. νῦν δὲ) quem versum servavit etiam Eustathius 1833, 58 sed omisso fabulae nomine eodemque mendo turpatum. itaque fragmentum incert. 731 K. inter Colacis reliquias inserendum est.

II.

De Diogeniano Hesychioque non semel verba fecimus⁷ saepiusque faciemus. nunc ignotum viris doctis fontem ostendere liceat, unde glossae Hesychianae et augeantur et emendentur, ἀντιστοχάριον orthographicum dico, quod plenum integrumque legitur in cod. Vat. gr. 23. idem sed misere decurtatum e duobus codicibus Parisinis Herodiani sub nomine edidit pingui ut aiunt Minerva Boissonadius (‘Ηρωδίανος ἐπιμετρισμοί. e codd. Parisinis ed Jo. Fr. Boissonade Londini 1819) saepiusque in codicibus saeculorum XIV XV XVI ferri docuit Paulus Egenolff (‘Die orthographischen Stücke der Byzantinischen Litteratur, Heidelberg 1888’ p. 27). epitomam non curamus,

¹⁾ cod. ὅπερ ἐμβάλλοντό. ²⁾ cod. καταγνώντα. ³⁾ cod. ψευδογραφή. similia sed non eisdem verbis tradit Suidas s. v. ψευδής ἐγγραφή ut dubitem, Atticistamne an Suidam transcriperit auctor; tamen quod in fine Atticista laudatur, Suidae tribuere malim. ⁴⁾ cod. διαβολήν. ⁵⁾ cod. πεπαινυσσα. ⁶⁾ Phot. Ψωρᾶν καὶ βραγχῶν δισυλλάθως λέγουσιν. ⁷⁾ Mus. Rhenan. 43, 443 seqq. Acta philologorum Germaniae qui Gorlitziae convegerunt p. 407. Ind. lect. Rost. 1890/91 p. 3 et 5.

quae in enumerandis vocibus saepissime verbis καὶ τὰ λοιπά se ex uberiore libro exscriptam esse testatur. genuinum velim librum mecum inspiciat.

Codex Vat. gr. 23 chartaceus in folio, ut dicunt, initio et fine mutilus, litteris minutissimis saeculo XV exaratus foliorum 123 incipit a verbis καὶ δέρος τὸ αὐτό· δέρκω τὸ βλέπω, ἀπὸ τοῦ δρῦ τὸ πράττω δρέκω, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν δέρκω· καὶ δέργυμα ὁ ὄφηλακός· δέρρις ἡ βύρσα ε. q. s. (cf. Boisson. p. 18, 16) desinit in verba καὶ χρέη τὰ δάνεια καὶ χρέως· Ἀπτικὸν δὲ τοῦ Ω μεγάλου (cf. Boisson. p. 149. 10).

Usus est auctor et libro orthographicō et etymologicō — de quo alias dicetur — et Hesychii codice, sed eius, qui unus aetatem tulit, archetypo; unde permultas glossas recepit. quod nolim vos mirari. similiter Diogeniano se uti testatur Timotheus Gazaeus a nobis inventus, idem facit, ut scitis, Theognostus, qui et ipse canonas 1—132 ex simili libro hausit.

Pauca affero partim a me ipso partim a viro doctissimo Joanne Tschiedel meum in usum benigne transcripta, ut quid utilitatis inde redundet perspiciat.

[fol. 28 v.] Ἀρχὴ τοῦ Ζ.

Πᾶσα λέξις¹ ἀπὸ τῆς ΖΕ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ε φύλον γράφεται, οἷον ζέω², τὸ βράζω, ἀπὸ τοῦ ΖΑ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω ζάω καὶ ζέω· καὶ ζέτει, ἡ θερμασία· ζεβδαῖος, κύριον. Ζέλεια,³ πόλις ἐν Τροίᾳ, ἀπὸ Ζέλους⁴ τυνος· ζέλεια,⁵ λάχανα παρὰ Φρυξὶ τὰ παρ’ ἡμῖν λεγόμενα Φρύγια· ζέλλω,⁶ τὸ βάλλω. ζέψυρος,⁷ ὁ ἄνεμος, ἀπὸ τοῦ ζωὴν φέρειν, ἡ ἀπὸ τοῦ ζόφου ζέψυρος καὶ ζέψυρος, ὁ ἐκ ζόφου⁸ ῥέων· καὶ ζεφύριον πνεῦμα, τὸ τοῦ ζεφύρου.

Πᾶσα λέξις⁹ ἀπὸ τῆς ΖΙ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον ζεβύνεια,¹⁰ τὸ ὄλοσιθηρον ἀκόντιον· ζεγνῶ,¹¹ τὸ σκυθρωπάζω· καὶ ζεγνῶσι, ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάσι· ζεζάνιον,¹² ἡ συμπαραψυσμένη ἄκανθα τῷ σίτῳ, ἀπὸ τοῦ σίτος καὶ τοῦ σίνα τὸ βλάπτω σισάνιον καὶ ζεζάνιον τὸ βλάπτον τὸν σίτον· ζεγγός,¹³ ὁ τῶν μελισσῶν ἥχος· ζίω,¹⁴ τὸ ζητῶ· καὶ ζίσται, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ(ται).

Πλὴν τοῦ ζῆ,¹⁵ ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἔχει, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω ζάω καὶ ζῶ, τὸ δεύτερον ζῆς, τὸ τρίτον ζῆ, καὶ ζῆν ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἔχειν.¹⁶ καὶ ζῆθι, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ ζῆσον· ζήλος¹⁷, ὁ θεῖος πόθος, ἀπὸ τοῦ ζέσιν λίκιν ζέλος καὶ ζήλος· ζήλος, καὶ ὁ φθόνος, ἀπὸ τοῦ ζάλη ζάλος καὶ ζήλος, ζάλην γὰρ ὁ φθόνος ἐμποιεῖ· καὶ ζηλόων¹⁸ ζηλῶ, ῥῆμα,¹⁹ τὸ μακαρίων καὶ ζητονῶ καὶ ζηλοῖ²⁰ ἀντὶ τοῦ φθονεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ μιμεῖται· καὶ ζηλήμων,²¹ ὁ φθονερός· καὶ ζηλότυπος, ὁ αὐτός, ἀπὸ τοῦ ζῆλος ὁ φθόνος· καὶ ζηλοτυπῶ, ῥῆμα,²² τὸ φθονῶ· καὶ ζηλοτυπία,²³ ὁ φθόνος· ζηλωτός,²⁴ ὁ μακαριστός, ἀπὸ τοῦ

¹⁾ Conf. Herod. ἐπικ. p. 40, 4. Theognost. 8, 28 enumerat Ζέλεια, ζέψυρος, ζέω τὸ ῥῆμα, ζέσις, ζέμα. ²⁾ Etymol. magn. 410, 39. ³⁾ Hes. Ζέλεια· πόλις· Τροίας. Etymol. magn. 408, 40. ⁴⁾ cod. ζέλιος. ⁵⁾ Hes. ζέλια· λάχανα. Φρύγες. ⁶⁾ Hes. ζέλειν· βάλλειν. Etymol. magn. 408, 42 ζέλω τὸ βάλλω, ἐξ οὐ ζέλειν τὸ βάλλειν ε Diogeniano. ⁷⁾ Etymol. magn. 408, 44. ⁸⁾ cod. ζεψύρου. ⁹⁾ Herod. ἐπικ. 40, 8. ¹⁰⁾ Cyrill. Vallie. ζεβύνη· ὄλοσιθηρον ἀκόντιον· λόγγη ἢ σπάθη. — ζεβύνη· πελέκεσον εἰδος· — ζεβύνη· μάγχηρα τῶν Ισαύρων. — ζεβύνη· (sic!) λογγίδια μικρὰ πέντε (sic!) ἀκόντια Ισαυρικά. unde interpolatus Hesychius ζεβήνη ὄλοσιθηρον ἀκόντιον — ζεβύνη· ὄλοσιθηρον ἀκόντιον. ἡ λόγγη ἢ σπάθη. ἡ μάγχηρα. — ζεψύνη· λογγίδια μικρά. itaque supra fortasse scribendum fuit ζεψύνη . . . . ζεβύνη τὸ ὄλοσιθηρον ἀκόντιον. ¹¹⁾ Etymol. magn. 411, 52 ε Diogeniano, Hes. ζενόσια· σκυθρωπάσι. ¹²⁾ Etymol. magn. 411, 47. ¹³⁾ cod. ζεγγός. Hes. ζεγγός· ὁ τῶν μελισσῶν ἥχος, ἡ τῶν ὄμοιων. ¹⁴⁾ Etymol. magn. 411, 51 ε Diogeniano. ¹⁵⁾ Etymol.magn.410, 31 seqq. ¹⁶⁾ cod. ζῆ. ¹⁷⁾ Etymol. magn. 411, 15. ¹⁸⁾ Hes. ζηλῶ· μακαρίων. Σοφιστῆς Φιλοκτῆτη ἐν Τροίᾳ. — ζηλῶ σε· μακαρίων σε, μιμοῦμαι σε. Cyrill. Vallie. ζηλῶ· εὐδαιμονίζω ἢ ἐρίζω. ¹⁹⁾ cod. ζηλῶς ῥῆμα. ²⁰⁾ Hes. ζηλοῖ· φθονεῖ, ἐρίζει, μισεῖ, μιμεῖται. ²¹⁾ Hes. ζηλήμων· φθονερός, ζηλότυπος· — ζηλότυπος; ὁ ἀντιζηλῶν. Cyrill. Vallie. ζηλήμων· φθονερός, ζηλότυπος· — ζηλότυπος; ὁ ἀντιζηλῶν. hinc descripta est Hesychii glossa ζηλότυπος. ²²⁾ cod. ζηλοτυπῶς ῥῆμα. Hes. ζηλοτυποῖ· ζηλοῖ. ²³⁾ Hes. ζηλοτυπία· ἐπὶ γνωσκός ἀντιζηλῶν ε Cyrillo, ubi ζηλοτυπία· ἐπὶ γνωσκός ἀντιζηλῶν. fortasse scribendum ζηλοτυπία. ²⁴⁾ Hes. et Cyrill. Vallie. ζηλωτός· μακαριστός.

Ζηλῶν ζηλώσω μέλλοντος· καὶ ζηλωτής,¹ ὁ ποθὸν τὸ ἀγαθόν· ζημία,² ἡ τὴν ζωὴν μειοῦσα· καὶ ζημιῶν ῥῆμα· Ζήγων, Ζηνόβιος καὶ Ζηνόδοτος κύρια· Ζηραῖς καὶ Ζηροβίαι, ὄνοματα θηλυκά· Ζήν, Ζηνός, ὁ Ζεύς· ζητᾶ,³ τὸ ἀπαιτῶ, ἀπὸ τοῦ ΖΑ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ αἰτῶ, τὸ ζητῶ, ζαυτᾶν καὶ ἐν συγκοπῇ ζατῶ καὶ τροπῇ τοῦ Α εἰς Η ζητῶ· ζητησις· ζητημα· ζητητής· Ζήτης,⁴ ὄνομα κύριον· ζῆτα,⁵ τὸ στοιχεῖον· ζητρεῖον,⁶ ὁ σκοῦσπος⁷ ἦτοι τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, ἀπὸ τοῦ δεῖν ἦτοι δεσμεῖν καὶ τοῦ τρέω τὸ φοβοῦμαι γίνεται δειτρεῖον καὶ ζητρεῖον τροπῇ τῆς ΕΙ διφθιρόγγου εἰς Η, ἐν ϕ δεσμευόμενοι τρέουσι· καὶ Ζῆχοι οὕτοι.⁸

Τὰ δὲ διὰ διφθιρόγγου εἰσὶ ταῦτα·⁹ ζεῖ,¹⁰ ἀντὶ τοῦ ζέει καὶ βράζει· καὶ ζεῖν ἀντὶ τοῦ ζέειν· ζειά,¹¹ εἶδος σπέρματος ἥγουν δύλρα,¹² ἀπὸ τοῦ ζέω ζεῖ καὶ ζειά, ἡ τοῦ ζῆν αἴτιος· καὶ ζειδωρος γῆ,¹³ ἡ τὰς ζειάς διωρουμένη, ζειδωρος· ζειποίτης,¹⁴ ὁ περιχύτης, ὁ ζέειν ποιῶν τὸ ζῆδωρ· ζειρά,¹⁵ εἶδος χιτῶνος (ἢ χλαμύς) περὶ τὸν ὄμον φορουμένη, ἦτοι τὸ διάδημα, ἀπὸ τοῦ δεῖν ἦτοι πλέκειν πλεονάσμῳ τοῦ Ζ, ἡ ἀπὸ τοῦ δεῖν, ὁ ἐστὶ δεσμεύειν δειρά καὶ ζειρά· καὶ ζειρόν,¹⁶ τὸ ποικίλον.

Πλάσα λέξις¹⁷ ἀπὸ τῆς ΖΟ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφεται, οἷον ζόφος,¹⁸ τὸ σκότος, ἀπὸ τοῦ νέφος νόφος, καὶ μετὰ τοῦ ΖΑ ἐπιτατικοῦ μορίου ζανόφος καὶ ἐν συγκοπῇ ζόφος· καὶ ζοφερός,¹⁹ ὁ σκοτεινός· καὶ ζοφώδης, ὁ αὐτός· καὶ ζοφόν ζοφῶ, ρήμα·²⁰ καὶ ζοφοειδῆς,²¹ ὁ σκοτεινῆς καὶ μέλας·²² καὶ ζοφοδορπίας,²³ ὁ σκοτεινεπνος καὶ λαθροφάγος· ζοφομηνία,²⁴ ἡ τῆς σελήνης σκότωσις· καὶ ζοφοβάζει, κύριον.

Πλὴν τοῦ ζῶ²⁵ ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἔχω, ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ πνέω, ζάω καὶ ζῶ, οὖν ὁ μέλλων ζήσω, ὁ παρατατικός ἔχων, ἔχεις ἔξης, ἔχεις ἔξη· καὶ ζῶ τὸ βράζω, ἀπὸ τοῦ ζέω ζῶ· καὶ ζωή,²⁶ ἀπὸ τοῦ ζῶ ζωὴ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ἀφ' οὐ καὶ ζωτφόρος· ζωάγρια,²⁷ τὰ λύτρα, ἐν οἷς ἡ ζωὴ ἀγρεύεται· ζωαρκῶ, ρήμα· καὶ ζωαρκία, ἡ ἀρκετὴ ζωὴ· καὶ ζωαρκές, τὸ εἰς ζωὴν ἀρκοῦν,²⁸ ζῶφον,²⁹ ἀπὸ τοῦ ζωῆ,³⁰ ἡ ἀπὸ τοῦ ζέειν ἔχειν,³¹ καὶ γράφεται μετὰ τοῦ Ι, ἐπειδὴ εὑρηται (καὶ) κατὰ διάστασιν ζόπον, διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν³² διὰ τοῦ ΩΙΟΝ,³³ τὰ γὰρ διὰ τοῦ ΩΙΟΝ οὐδέτερα μονογενῆ θέλουσιν ἔχειν³⁴ τὸ Ι, οἷον ὑπερφῶν, οὔτως οὖν καὶ τὸ ζόπον³⁵ μετὰ τοῦ Ι· καὶ ζωγράφος,³⁶

¹⁾ Hes. ζηλωτής· ἐρεθιστής, μιμητής. ²⁾ Etymol. magn. 411, 27. ³⁾ Etymol. magn. 410, 55. ⁴⁾ Etymol. magn. 411, 4. ⁵⁾ Etymol. magn. 406, 40. ⁶⁾ Etymol. magn. 411, 33. Hes. ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Timotheus Gazaeus in scholiis Cyrillo adscriptis ζήτρειον. EI· τὸ δεσμωτήριον. cf. Zonar. p. 957. ⁷⁾ cod. ὁ σκοῦσπος. ⁸⁾ ita etiam nonnulli Zonarae qui dicitur codices. ⁹⁾ Herodian. ἐπιμ. 41, 5. ¹⁰⁾ Hes. ζεῖ· ταράσσει, ισχυρῶς καίεται. — ζεῖται φλέγει. Cyrill. Vallie. ζεῖ· θερμαίνει, ζεῖται. ¹¹⁾ Etymol. magn. 410, 14. Hes. ζειά· οἱ μὲν αἵτου εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὄλλρας. ¹²⁾ cod. ὄλλρα. ¹³⁾ Etymol. magn. 410, 6. Hes. ζειδωρος· βιόδωρος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν διωρουμένη γῆ· ἄρουρα. Cyrill. Vallie. ζειδωρος· EI· ἡ τὰ πρὸς ζωὴν διωρουμένη. ¹⁴⁾ Hes. ζειπίτης· ὁ περιχύτης. conf. Schmidti adnotationem. ¹⁵⁾ Etymol. magn. 410, 23. Cyrill. Vallie. ζειρά· χιτῶνες ἀνάλωλοι εκ εο quo etiam Etymol. 410, 20 uitut lexico rhetorico, ut saepissime. Hes. ζειρά· οἱ μὲν εἴδος χιτῶνος, οἱ δὲ ζώνην· βέλτιον δὲ ἄλλο τι ἐπιβίλαιον κατὰ τῶν ὄμον φορώμενον ἐσικός ἐφαπτίδι. καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ ἐν ζ· καὶ Θεόπομπος ὁ Χίος. ¹⁶⁾ Hes. ζειρόν· ποικίλον. ¹⁷⁾ Herodian. ἐπιμ. 41, 7. Theognost. 20, 9 ζόφος καὶ εἰ τι παρ' αὐτῷ διὰ τοῦ Ο μικροῦ γραφόμενον, ζοφέος, ζοφοδορπίας λαθροφάγος, ζόη βαριτόνως τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος. ¹⁸⁾ Etymol. magn. 412, 39. Hes. ζόφος· σκότος, σχλύς, ὄμιχλη, δυσθυμία, δύσμη. Cyrill. Vall. ζόφος· σκότος, συνεφία. ¹⁹⁾ Hes. et Cyril. Vallie. ζοφερή· σκοτεινή. ²⁰⁾ cod. ζοφός ρήμα. ²¹⁾ Hes. et Cyril. Vallie. ζοφοειδῆς· σκοτειδές. ²²⁾ cod. ἀπὸ τοῦ ζόφος inter lineas. ²³⁾ cod. ζοφοδερπίας. Hes. ζοφοδορπίας· σκοτεινεπνος; λαθροφάγος; conf. Schmidti adnotationem. ²⁴⁾ Hes. ζοφομηνία· ὅτα κρυψῆ τι ἡ σελήνη. ²⁵⁾ Herodian. ἐπιμ. 41, 11. Theognost. 20, 5 haec enumerat ζωγρία, θήκαι νεκρῶν· ζωγρεῖ, ζῶντας θηρεύει· ζώκε, θώραξ λαγαρός· ζόδιον· ζωθάλιμον, τὸν βιωτιμὸν· ζόμα, θώραξ· ζώνη· ζώνη· ζωννός· ζωτυρεῖ· ζωρύτερον, ταχύτερον· ζωρὸν, ἀκρατέστερον· ζωστήρ· ζωστρα, τὰ ἐνδύματα. — Etymol. magn. 410, 31. ²⁶⁾ Etymol. magn. 413, 44, 48. ²⁷⁾ Hes. ζωάργια· λύτρα θανάτου, ζωῆς ἀγρεύματα, καὶ οἷς ἡ ζωὴ ἀγρεύεται, ὄλεται καὶ οὐδοντάγρα καὶ πράγρα καὶ πυράγρα, οὓς λαμβάνεται πῦρ ὄλευς κρέα· sequens glossa ζωάργια τίνειν· τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῆρα παρέχειν οἱ Cyrillo transcripta est. ²⁸⁾ Hes. et Cyril. Vallie. ζωαρκές· ἀρκοῦν πρὸς ζωῆν. ²⁹⁾ Etymol. magn. 413, 21. ³⁰⁾ cod. τοῦ ζωῆν. Etym. τῆς ζωῆς. ³¹⁾ cod. ζεῖται. ³²⁾ cod. τὸν. ³³⁾ cod. φων, infra ὄμον. ³⁴⁾ cod. ζέχει. ³⁵⁾ cod. ζῶν. ³⁶⁾ cod. ζωγράφος. — Etymol. magn. 412, 51.

οἱ ἱστοριογράφοις, ἀπὸ τοῦ ζῆν¹ καὶ τοῦ γράφων, καὶ ἐκβολὴ τοῦ Ι καὶ κράτει τοῦ Ω καὶ Ο εἰς Ω μέγα ζωγράφος, ἄνευ τοῦ Ι, ἐπειδὴ οὐδέποτε μεταξὺ ἑτέρου στοιχείου ὄντος² κρᾶταις γίνεται τὸν φωνημέντων· ζῷγρος,³ ὁ ἀλιευτικὸς καλαθίσκος, ἀπὸ τοῦ τὰ ζῶντα ἀγρεύειν· καὶ ζωγρίον, τὸ αὐτό· καὶ ζωγρῶ,⁴ ἥημα τὸ ζῶντα ἀγρεύον.⁵ καὶ ζωγρεῖον· ζωγρεία, ἡ ἔργα· ζωγρία, ἡ ζῷγρος, Ι· ζῷοιον,⁶ τὸ ἄστρον, μετὰ τοῦ Ι, ἐπειδὴ εὑρήται καὶ κατὰ διάστασιν ἐν τῷ Ἀράτῳ (Phaen. 343)· καὶ ζῳδιακὸς⁷ κύκλος, ὁ τὸν ζῳδίων· καὶ ζῳδιωτὸς γιτών, ὁ ποικίλος.⁸ ζῷης,⁹ εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ ζάω ζῶ, ἡ μετοχὴ ὁ ζάων ὁ ζῶν, τοῦ ζάοντος¹⁰ τοῦ ζῶντος, καὶ τὸ εὐκτικὸν ζάοιμι καὶ κράτει ζῆμι μένοντος καὶ τοῦ Ι προσγεγραμμένου, τὸ δεύτερον ζάοις ζῆψ, τὸ τρίτον ζάοι ζῆρ, καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις οἱ Ἀττικοὶ προστιθέσαι τὸ Η γίνεται ζῷή,¹¹ καὶ ἀπὸ τοῦ τρίτου ποιοῦνται τὸ δεύτερον προσθέσαι τοῦ Σ ζῷης, καὶ τροπῇ τοῦ Σ εἰς Ν τὸ πρῶτον γίνεται ζῷην ὡς ἀγαπών· ζωθάλμιον,¹² τὸ βιώσιμον.¹³ Ζωῆλος,¹⁴ κύριον· ζωμός,¹⁵ τὸ ζωμίον, ἀπὸ τοῦ ζέω ζῶ ζωμός κατὰ πρόσληψιν συλλαβής, ἀφ' οὗ καὶ ζωμάριστρον¹⁶ τὸ κολαζάριον· ζωμίη,¹⁷ ἡ ἄνηδος¹⁸ βοτάνη· ζῶμα,¹⁹ ὁ γιτών· ζῶνη,²⁰ ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα²¹ τόπος, ἀπὸ τοῦ ζῶ τὸ ζωγονῶ, τὸ περὶ τὴν καρδίαν κείμενον μέρος, ζῶνη καὶ ζωνάριον ὅμωνύμιον τουτῷ, ἡ ἀπὸ τοῦ δεῖν ἥτοι δεσμεῖν δύνη καὶ ζῶνη ἡ περιδεσμένη²² καὶ δεσμοῦσα ήμᾶς· καὶ ζωνύνω,²³ ἥημα, ἀπὸ τοῦ ζῶ, ἐπειδὴ κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ζωνύνμεθα, ἐν φ' ἐστι τὸ τοῦ σώματος θερμόν, ἡ καρδία· καὶ ζωνύνω τὸ αὐτό· καὶ ζωνύνμεθα,²⁴ ἀντὶ τοῦ καθοπλίζεσθαι· καὶ ζωστήρ,²⁵ ἡ ζῶνη, καὶ κλίνεται ζωστήρος· καὶ ζωνογάστωρ,²⁶ ὁ τὴν γαστέρα ζωνύμενος· ζῶντειον,²⁷ ὁ μύλων ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν κόπτεσθαι τὰς ζειάς· ζωογόνος,²⁸ ὁ ζωοποιός· καὶ ζωογονῶ· ζωοδότειρα,²⁹ ἡ τὴν ζωὴν παρέχουσα· καὶ ζωοτρόφος,³⁰ ὁ τὰ ζῆψα τρέψιν· ζώπυρον, τὸ θερμὸν τῆς ψυχῆς· καὶ ζωτορεῖν,³¹ ἀντὶ τοῦ ἀναζῆν (ποιεῖν), κυρίως τὸ τοὺς ἀνθρακας ἀναφυσαν· ζωρός,³² ὁ ἄκρατος καὶ θερμαντικὸς καὶ παλαιός οἶνος· καὶ ζωροπότης,³³ ὁ τὸν ἄκρατον οἶνον πίνειν· ζώσιμον, τὸ βιώσιμον· ζωὕφιον,³⁴ τὸ μικρὸν ζῆν καὶ τὸ κνωδαλον· ζωῶ, τὸ ζωοποιῶ· καὶ ζωοῖ, ἀντὶ τοῦ ζωοποιεῖ· καὶ ζωώας,³⁵ ὁ ζωοποιήσας.

Ιλλασ λέξις³⁶ ἀπὸ τῆς ΖΛ³⁷ συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ Ι ψιλοῦ γράφεται, οἷον ζυγός,³⁸ ἡ ζεύγλη,³⁹ ἀπὸ τοῦ οὐδό ἀγειν ὀύαγος· καὶ ζυγός· καὶ ζύγιον, ἡ τρυτάνη· ζυγοστάσιον· ζυγά,⁴⁰ τὰ διπλὰ καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς αὐχέσι τῶν ζώων· ἀφ' οὗ καὶ ζυγίτης βοῦς· ζύγαινα,⁴¹ ἡ θήλεια βοῦς καὶ εἶδος ιχθύος· ζύγαστρον,⁴² κιβώτιον, ἀπὸ τοῦ ἐνεζεῦγμαι ἀλλήλαις⁴³ τὰς σανίδας·

¹⁾ cod. ζῶν. ²⁾ cod. ὄντως. ³⁾ Hes. ζῷγρος· τόπος ἐν φ' θηρίᾳ ἐκβάλλεται. ⁴⁾ Etymol. magn. 412, 49. ⁵⁾ cod. ἀγρεύειν ἀγρεύει correctum. ⁶⁾ Etymol. magn. 418, 14. ⁷⁾ cod. ζῳδιακὸς ετ ζῳδίων. ⁸⁾ cod. ποικίλος in Hes. male edunt ζῳδιωτός· γιτών. ⁹⁾ Etymol. magn. 413, 39. ¹⁰⁾ cod. ζῶντος. ¹¹⁾ cod. ζώη, idem infra ζῶνη, ζῶνη ἀγαπώντη. ¹²⁾ Hes. ζωθάλμιον· ζώσιμον, ζωπυροῦν, θάλλεια ποιοῦν (cod. ζωπαρ. ν ετ ποιεῖν). ¹³⁾ cod. βράσιμον. ¹⁴⁾ cod. Ζωῆλος; Hes. Ζωῆλλος· οὐνομα κύριον. ¹⁵⁾ cod. ζῷμοις hic et infra, aliter Etymol. 413, 48 e Diogeniano. ¹⁶⁾ cod. ζωμάριστρον ετ κολαζάριον ex κολαζάριον correct. ¹⁷⁾ Hes. ζωμήη· ἄνηδος. ¹⁸⁾ cod. ἄνηδος. ¹⁹⁾ Hes. ζῶμα· θώραξ, γιτών. ²⁰⁾ Etymol. magn. 414, 14 et 9. ²¹⁾ cod. γάστρα. ²²⁾ cod. περιθεσμένη. ²³⁾ Etymol. magn. 414, 2. ²⁴⁾ Hes. ζώνυνμεθα· καθοπλίζεσθαι. ²⁵⁾ aliter Etymol. magn. 414, 19 e Diogeniano. ²⁶⁾ Hes. ζωνογάστραι· οι τὰς γαστέρας ζωνύμενοι. scribendum ζωνογάστορες. ²⁷⁾ Timotheus Gazaeus in scholiis Cyrillo adscriptis Ζῶντειον· Εἰ προπαρεξηνόντας ὁ μύλων, ὃπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, οἷον ζεώντων· οἱ δὲ τόποις ὄνομα, ὃπου ἐκολάζοντο οἱ δοῦλοι, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης Βαζιλωνίου. Timotheus ut saepe Orum Melesium transcripsit, cuius verba servavit Etymol. magn. 414, 40. Orus de Diogenia: pendet, cf. Hes. ζώντων· τὸν μύλωνα, οἷον ζεώντειον, ὃπου τὰς ζειαὶ ἐκόπτοντο. ²⁸⁾ Hes. ζωογόνος· ζωοποιός. ²⁹⁾ Hes. ζωοδότειρα· ζωὴν παρέχουσα. Cyrill. Vallie. ζωοδότειραν· ζωὴν παρέχουσαν. ³⁰⁾ Hes. e Cyrillo ζωοτρόφος· ζωοποιοῦσα. ³¹⁾ Hes. et Cyrill. Vallie. ζωπυρεῖ· ἀναζῆν ποιεῖ. cf. Etymol. magn. 413, 5. ³²⁾ Hes. ζωρόν· ἄκρατον. cf. Etymol. magn. 414, 38. ³³⁾ Hes. ζωροπόται· μεθυσταῖ, ἄκρατοπόται (cf. Hedyli epigr. Athen. 497, D v. 1). ³⁴⁾ cod. ζωὕφιον. Hes. ζωὕφιοις· μικροῖς ζώψις, ἡ κνωδαλοῖς, ἡ πτηγοῖς, ἡ σφιξῖν. Cyrill. Vallie. ζωὕφιοις· μικροῖς ζώψις, ἡ πτηγοῖς, ἡ κνωδαλοῖς, ἡ σφιξῖν. ³⁵⁾ Hes. ζωώας· ζωοποιήσας. ³⁶⁾ Cf. Theognost. 20, 1 qui haec enumerat ζύγη, ζῦθος, ὁ ἐπιθῆς οἶνος, ζύγλορον κιβώτως, ζυγεῖν τὸ μύται· verba a litteris ΖΕΥ incipientia non proferuntur; ideo Herodianus personatus hanc partem omisit. ³⁷⁾ Etymol. magn. 411, 54. ³⁸⁾ cod. ζεύγη. ³⁹⁾ Hes. ζυγά· τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς αὐχέσι τῶν ζώων. καὶ οἱ πτήξεις τῶν κιθαριδικῶν ὄργανων, εἰς οὓς οἱ κύλλοπες ἐνίσενται. ⁴⁰⁾ Hes. ζύγαινα· θήλεια καὶ ιχθύς ποιεῖ. ⁴¹⁾ Etymol. magn. 412, 28. Hes. ζύγαστρον· κιβώτιον. nihil mutandum. ⁴²⁾ cod. ἀλλήλαις.

ζυγεῖς,¹ ὁ γαμήσας· ζυγομαχῶ² τὸ τοῖς οἰκείοις μάχουαι ὡς οἱ ἔξευγμένοι βόες ἐν τῷ ζυγῷ· ζυγόω³ ζυγῷ, ῥῆμα, τὸ πλαγία⁴· καὶ ζύγωσον, ἀντὶ τοῦ πλαγίασον.⁵ ζυγοφορῶ⁶ τὸ <ἐν ζυγῷ> σταθμί⁷· ζύθιον,⁸ ἡ ἐξ ἀλφίτου πόσις· καὶ ζύθος,⁹ ὁ ἀπὸ κριθῆς γινόμενος οἶνος· ζύμη,¹⁰ τὸ φύραμα, ἀπὸ τοῦ ζέω¹¹ ζύμη, τὸ ζέον σταῖς· καὶ ζυμήτης,¹² ἀρ' οὐ καὶ ἄζυμος ὁ ἐξ ήμισείας καὶ μὴ τέλειος ὅρτος· καὶ ζυμώ¹³ ζυμῶ, ῥῆμα, τὸ φυρῶ¹⁴· καὶ ζυμοῖ, ἀντὶ τοῦ φυρῷ· καὶ ζυμωτής, ὁ φυρατής.¹⁵

Addo initium litterae E quod, ut spatio parcamus, ipsi velim cum Hesychio conferatis.

[fol. 7v.] Ἀρχὴ τοῦ Ε.

Ε τὸ στοιχεῖον καὶ ἔ, ἀντωνυμίας πρωτότυπον¹⁶ προσώπου τρίτου, πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν ἀντὶ τοῦ αὐτὸν καὶ ἑαυτόν, τριγενοῦς.¹⁷ καὶ ἔ θρηγητικὸν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ μετὰ στεναγμοῦ. Άλλὲ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν καὶ ὄφελον· καὶ αἱ ἀντὶ τοῦ ἔαν· καὶ αἱ θρηγητικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ φεῦ· καὶ αἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ δεικτικόν· καὶ αἱ αἱ ἀντὶ τοῦ αἰτινες· καὶ αἱ ὄφθρον θηλυκοῦ ὄνοματος, διφθόγγῳ.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτοῦ τὸ Ε φιλὸν ἀσπάζεται,¹⁸ οἷον ἔσ, ἀντὶ τοῦ ἔγε, παρακελευματικὸν ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ ἔῳ¹⁹ τὸ ἐκπέμπω· καὶ ἔσ, ἀντὶ τοῦ ἔφες ἀπὸ τοῦ ἔῳ τὸ καταλιψπάνω· καὶ ἔᾶν, ἀντὶ τοῦ ἔφεναι· ἔά, τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἔνια, ἀπὸ τοῦ ἔῳ τὸ κορεννόν· καὶ ἔάνων, τῶν ἀγαθῶν, θηλυκόν, ἡ εὐθεῖα ἡ ἔή, καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἔων καὶ ἐν διαιλύσεις ἔάων· ἔάγη, ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη, ἀπὸ τοῦ ἔγω τὸ κλῶ, ὁ μέλλων ἔξι, ὁ δεύτερος ἀδρίστος ἔγον, ὁ παθητικὸς ἔγην ἔγης ἔγη καὶ κατὰ διαλυσιν ἔάγη· ἔπειν,²⁰ ἀντὶ τοῦ ἀρέσκει· καὶ ἔαδότα, τὸν ἀρέσκοντα, ἀπὸ τοῦ ἔδω τὸ ἀρέσκω, ὁ μέσος παρακείμενος ἔδω καὶ ἐν διαιλύσεις ἔδω, ἡ μετοχὴ ὁ ἔαδὼν τοῦ ἔαδότος· ἔακεν, ἀντὶ τοῦ ἀλγεῖ· καὶ ἔακιν, ὁ ἀλγῶν· ἔάλω, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐκρατῆθη, ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πορθῆ καὶ λαμβάνω καὶ κρατῶ, ὁ μέλλων ἀλώσιν, ὁ δεύτερος ἀδρίστος ἔλων ἔλως, καὶ ἐν διαιλύσεις ἔάλω· καὶ ἔαλωκότες, οἱ ληρθέντες· ἔάλη, ἀντὶ τοῦ συνεστράφη, ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ, <ὁ μέλλων> ἀλήσω,²¹ ὁ δεύτερος ἀδρίστος ἔλων,²² ὁ παθητικὸς ἔλην ἔλη, καὶ ἐν διαιλύσεις ἔάλη· καὶ ἔαλεις, ὁ συστραφεῖς· ἔανος, ὁ ποικίλος καὶ λαμπρὸς πέπλος, ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἐνδύματι, ὁ μέλλων ἔανος καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ἔννυνο καὶ ἔανος· καὶ ἔανηφόρος ἔώς,²³ παρὰ Ἀντιμάχη²⁴· ἔανόν, τὸ εὔδιάχυτον, ὡς τὸ „έανον κασσιτέροιο“ (ε 612)· ἔαξεν, ἀντὶ τοῦ κατέαξεν, ἀπὸ τοῦ ἔγω τὸ κλῶ· ἔαρ, τὸ αἴμα, καὶ ὁ μετὰ χειμῶνα τριμηνίας²⁵ καιρός· καὶ ἔαρί²⁶, ῥῆμα· ἔάριον, ῥόδον· ἔασφόρος· ἔασιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχουσιν, Ἰωνικὸν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, τὸ πληθυντικὸν ἔσμεν ἔστε²⁷ εἰσὶ καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἔασι· ἔαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ κάθημα, ἔειμαι ἔμαι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔνται, καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἔαται.

Πλήγη <τοῦ>²⁸ αῖα, ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ γαῖα, ἀποβολῆ τοῦ Γ, ἡ ἀπὸ τοῦ αὖτοῦ τὸ ἐγράινο αὖται καὶ τροπῆ τοῦ Υ εἰς Ι αῖα· αἰάζω, τὸ θρηγῆ, ἀπὸ τοῦ αἱ σχετλιαστικὸν ἐπιρρήματος· καὶ αἰάζομένη, ἡ θρηγοῦσα· Αἰακός, κύριον· καὶ Αἰακίδης, ὁ νιός τοῦ Αἰακοῦ· αἰανόν, τὸ δεινὸν καὶ γαλεπόν· Αἴας, κύριον, ὁ Λοκρός ἀπὸ τοῦ αἴσσων τὸ ὄρμων καὶ τὸ πηδῶν, καὶ ὁ Τελαμώνιος ἀπὸ τοῦ αἰάζω τὸ θρηγῶ· καὶ αἴψι, ἐπίρρημα ποιότητος, ἀντὶ τοῦ ματαίων.

Τὸ Β πρὸ ἑαυτοῦ τὸ Ε φιλὸν ἀσπάζεται,²⁹ οἷον ἔβη, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ βῆ τὸ βαίνω· ἔβδομος, ἀπὸ τοῦ ἐπτάντη ποιότητος κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ

¹⁾ Hes. ζυγεῖς· γαμήσας. ²⁾ Hes. ζυγομαχεῖν· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι. ³⁾ ἡ ἀπληστεύεσθαι οἱ Cyrillo (Vallie.) ζυγομαχεῖ· ἀπληστεύεται ἡ πρὸς ἄνδρα μάχεται. ζυγομαχεῖν τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι. cf. Etymol. magn. 411, 15. ⁴⁾ cod. πλαγίασον. ⁵⁾ Hes. ζυγοφορούμενον· ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενον. ⁶⁾ Hes. ζύθιον· <ἔξ> ἀλφίτου πόσις· praepositio addenda erat. ⁷⁾ Hes. et Cyrill. Vallie. ζύθος· οἶνος ἀπὸ κριθῆς γινόμενος. ⁸⁾ Hes. ζύμη· φύραμα. cf. Etymol. magn. 412, 34. ⁹⁾ Hes. ζυμήτες ὅρτος· Αἰθύγησι ζυμίτες ὅρτος οὕτω παλιούμενος. ¹⁰⁾ Sequitur ἀργὴ τῆς ΘΕ. descripsit Tschiedel. ¹¹⁾ cod. πρωτοτύπου. ¹²⁾ Herodian ἐπιφ. 25, 8. ¹³⁾ cod. ἔω. ¹⁴⁾ cod. ευνέαν. ¹⁵⁾ cod. ἀλάσσω. ¹⁶⁾ Etym. codd. ἔλων. ¹⁷⁾ in Hesychii glossa ἔανηφόρος· ἡ ἔώς, παρὰ Ἀντιμάχην delendus est articulus. ¹⁸⁾ Hesychii cod. τριμηνίαν. ¹⁹⁾ cod. ἔμεν ἔτε. ²⁰⁾ Herodian. ἐπιφ. 26, 4. Theogn. 2, 27. uterque paulo alium ordinem sequitur. ²¹⁾ Herod. ἐπιφ. 26, 11. Theognost. 4, 22.

όκτω ὄχτος· καὶ ὅγδος· ἑβδόμη· καὶ ἑβδομάτη, ή ἑβδόμη· ἑβδομάς ἑβδομάδος· ἑβδομήκοντα, ὁ ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ ἑβδομον ἑβδομάκοντα καὶ τροπὴ τοῦ Ο εἰς Η ἑβδομήκοντα· ἑβῆνος, ή ἀλωπεκίς· ἑβλός, ο ἀπόπληγκτος· Ἐβραῖος, τὸ ἔθνος· καὶ Ἐβραῖς, η διάλεκτος· καὶ Ἐβραϊστί, ἐπίρρημα· Ἐβραρ, κύρτον· ἔβενος, τὸ ἔύλον· καὶ ἔβελος, τὸ αὐτό· ἔβρισεν, ἀντὶ τοῦ ἑβάρησεν· ἔβρουάζοντο,¹ ἀντὶ τοῦ εὐωχοῦντο· καὶ ἔβρυχεν, ἀντὶ τοῦ ἔχησεν.²

Πλὴν τοῦ αἰβάλη, η θύρα· καὶ αἴθοι, ἐπίρρημα σχετικαστικὸν ἀντὶ τοῦ οἴδοι.

Τὸ Γ πρὸ ἑαυτοῦ τὸ Ε ψιλὸν ἀσπάζεται,³ οἷον ἐγγάστρια, τὰ ἔγκατα· ἐγγαστρίμυθος, ο μάντις· ἔγγειον, τὸ γήνιον, ἐκ τῆς ἐν προμέσσως καὶ τοῦ γένα ή γῆ, διὰ τοῦ Ε ψιλοῦ γραφήμενον, ἔγγιον δὲ τὸ ἐγγύτερον καὶ πλησίον· καὶ ἐγγίω, ῥῆμα, τὸ πλησιάζω· ἔγγονα, τὰ τέκνα· καὶ ἔγγονος η γεννήσασα καὶ οὐ νίος.⁴ ἐγγίω, τὸ παροξύνω· καὶ ἐγγρισμός, ο παροξυμός· ἐγγυόμυθο, τὸ ἀντιφωνῶ· καὶ ἐγγυάζω, τὸ αὐτό· καὶ ἐγγύα, η ἀνάδογχη· καὶ ἔγγυος, ο ἐγγυητής·⁵ καὶ ἐγγυαλίζω, τὸ ἐγγειρίζω καὶ παρέχω, ἀπὸ τοῦ γυνα, αἱ χεῖρες, τὸ δὲ γυνα ἀπὸ τοῦ γῷ τὸ δέχομαι καὶ λαμβάνω· καὶ ἐγγυαλίξαι, ἀντὶ τοῦ ἐγγειρίσαι καὶ παρασχεῖν· ἐγγύς, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πλησίον· ἐγείνατο, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησεν·⁶ ἐγείρω, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἀνιστῶ· καὶ ἐγερσίς η ἀνάστασις· ἐγκαθιεργύμενος, ο ἐγκατακεκλεισμένος· ἐγκάθιτος,⁷ ο δόλιος, καὶ η τῶν κτιστῶν στάθμη· ἐγκαλυπόμυθον, ο ἐγκαλιόμενος; καὶ ἐγκαλινθεῖται, ἀντὶ τοῦ κυλίεται· ἐγκάρσιον, τὸ πλάγιον, ἀπὸ τοῦ κείρω τὸ κόπτω, ο μέλλων Αἰολικῶς κάρσω καὶ εξ αὐτοῦ κάρσιος καὶ ἐγκάρσιος, τροπὴ τοῦ Ε εἰς Α· ἔγκατα, τὰ σπλάγχνα, ἀπὸ τοῦ ἐγκατέχειν τὴν τροφήν· Ἐγκέλαδος, η εῦηχος καὶ η Ἀληγά.⁸ ἐγκέφαλος, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖθαι τῇ κεφαλῇ· ἔγκηρος, ο θυντός· καὶ ἔγκηρον, τὸ θυνάσιμον· ἔγκλημα, τὸ πτοῖσιον· ἔγκουρό (sic!). ἐγκονᾶ, τὸ ἐπείγομαι καὶ σπουδάζω, ἀπὸ τοῦ κονίς κονῶ καὶ ἐγκονῶ, οἱ γάρ ἐπειγόμενοι κατὰ δρόμον ἐγείρουσιν κόνιν· καὶ ἐγγουρί,⁹ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ταχέως· ἐγκότημα η ὄργη· καὶ ἐγκότως,¹⁰ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ καρτερικῶς· ἔγκριτον, τὸ ἐκλελεγμένον· ἐγκρυφίας, ο ἐν σποδῷ γενόμενος ἄρτος· ἔγκυος,¹¹ καὶ ἐγκύμιων ο ἐγγαστρώμενος·¹² ἔγναψεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεισες καὶ ἔκαψεν· ἔγνω, ἀντὶ τοῦ ἐνόησε· καὶ ἔγνως, ἀντὶ τοῦ ἐνόησας· ἔγρήσω,¹³ τὸ ἀγρυπνῶ καὶ γρυπορῶ· ἔγγελος, εἶδος ἰγμύνος, καὶ κλίνεται ἐγκέλιος, ἀπὸ τοῦ ἔγεσθαι (ἐν) τῇ ὄλη· ἔγχος, τὸ δόρυ, ἀπὸ τοῦ ἔχω ἔχος καὶ ἔγχος· καὶ ἔγχειή, τὸ αὐτό· καὶ ἔγχη, τὰ δόρατα· καὶ ἔγχειμόρως,¹⁴ ο πολεμικός, ο περὶ τὰ δόρατα μεμορημένος· ητοι πεπονημένος· καὶ ἔγχειπαλος,¹⁵ ο τὰ δόρατα πάλλων, πολεμιστής· ἔγχειρία, η ἀδεια, η ἐπιχείρημα· ἔγχειρίδιον, τὸ μικρὸν ἵπιδιον καὶ τὸ ἀνά χείρας βιβλίον, ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι· ἔγχειρίω, τὸ εξ χειρὸς δίδωμι· καὶ ἔγχειρισις, η εξ χειρὸς παράδοσις, ἐγχείρησις δὲ η ἀρχή· Η τὸ PH, ἀπὸ τοῦ ἔγχειρω, τὸ ἀρχομαι καὶ ἐπιχειρῶ· καὶ ἔγχειρημα, τὸ ἐπιτήδευμα καὶ τὸ τόλμημα· ἔγχειριτω, τὸ προσπελάζω· καὶ ἔγχειρται,¹⁶ ἀντὶ τοῦ προεγγίται· καὶ ἔγχριψαι, ἀντὶ τοῦ πλησιάσαι· ἔγχρονος, ο πρόσκαιρος· ἔγχώριον, τὸ (ἐντὸς) τῆς γώρας· Ἐγχώ, η Σεμέλη· ἔγω, ἀντωνυμία· καὶ ἔγωγε, τὸ αὐτό· Λττικῶς μετ' ἐπεκτάσεως.¹⁷

Πλὴν τοῦ¹⁸ αἰγανέα, τὸ ἀκόντιον, ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖσθαι ητοι πορεύεσθαι, η ἀπὸ τοῦ εἰς αἴγας λεῖσθαι· αἴγαρος, ο ἄγριος αἴξ· αἴγειρος, εἶδος δένδρου, ἀπὸ τοῦ αἴρεσθαι εἰς ὄψος· Αἴγεις, κύριον, ο πατὴρ Θησέως, καὶ κλίνεται Αἴγεως· Αἴγαι, νῆσος τῆς Εύβοίας, ἀφ' οὗ καὶ Αἴγαιον πέλαγος· καὶ Αἴγειος,¹⁹ κόλπος θαλάσσης· Αἴγαιων, ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Αἴγαιωνος, ἀπὸ τοῦ γῷ τὸ γαυρω²⁰

¹⁾ cod. ἔβραιζοντο. Hesychii glossa ε Cyrillo petita est. ²⁾ in Hesychio ἐψόφησεν vox e Cyrilli glossa ἔβραχεν· ἔβράχεν, ἐψόφησεν, τῆγησεν petita est. ³⁾ Herodian. ἐπιμ. 26, 17. ⁴⁾ cod. υδε. ⁵⁾ Hesychii glossa ἔγγυος· ἀνάδογος e Cyrillo fluxit. ⁶⁾ cod. ἐγεννήθη. ⁷⁾ cod. ἐγκάθιτος. ⁸⁾ Hes. Ἐγκέλαδος· η Ἀληγά. η ὄρος· η εῦηχος e Cyrillo interpolatus, qui Ἐγκέλαδος· ὄρος· simillima in eo quod tractamus lexico est glossa Κελαδεῖνή, η τῆγητική, (ἢ) Ἀρτεμίς. (Il. 21, 511.) ⁹⁾ fortasse ex ἐγκονητί antiquitus corruptum. ¹⁰⁾ Hesychii glossa e Cyrillo petita est. ¹¹⁾ cod. ἔγκυρος. ¹²⁾ cod. ἐγκαστρώμενος. ¹³⁾ cod. ἔγγρήσω. ¹⁴⁾ cod. ἐγγειρόρος. ¹⁵⁾ Scribendum ἔγχειπαλος, sed idem mendum in Hesychio. ¹⁶⁾ Ita etiam Hes. ἔγχριπταται· ἔγγίζει, ἐμπίπτει Cyrill. Vallie. ¹⁷⁾ cod. ἐπιτάσσω. ¹⁸⁾ Herodian. ἐπιμ. 27, 4. Theognost. 4, 28. ¹⁹⁾ cod. αἴγεινε conf. Etymol. magn. 28, 37. ²⁰⁾ cod. γαζριώ.

γαίων καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτετυχοῦ Α καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ι Αἰγαίων· αἰγίδιον, μικρὰ αἱς, ἀπὸ τοῦ αἱς αἰγίδιον, τὸ δὲ αἱς ἀπὸ τοῦ αἵσσων αἱς¹ τὸ ὄρμῳ αἱς καὶ αἱς· καὶ αἴγειον ἔνδυμα· αἰγοκέρως· Λιγάλεια, ἡ Ἀγαῖα, καὶ ὄνομα κύριον, καὶ Λιγαλεὺς· ὁ Ἀχαιός· αἰγαλός, ὁ παραθαλάσσιος τόπος, ἀπὸ τοῦ τὴν αἰαν γείτονα εἶναι ἀλός· καὶ αἰγιαλῖτις² ψάμμος· αἰγίλιψ, ἡ ὑψηλὴ³ καὶ ἄβατος πέτρα, καὶ κλίνεται αἰγιλίπος, ἀπὸ τοῦ αἱς αἰγὸς καὶ τοῦ λείπων λείψων λείψηψ καὶ ἀποβολῆ τοῦ Ε καὶ ἐν συνθέσει αἰγίλιψ, δὲ ἡς καὶ αἱς οὐ δύναται ἀναβήναι· Αἴγινα, νῆσος τῆς Ηελοποννήσου· αἰγίς, τὸ τοῦ Διὸς ὅπλον καὶ ἡ ὄξεια πνοὴ ἀπὸ τοῦ αἵσσων τὸ ὄρμῳ καὶ αἰγίογος καὶ αἰγίδονγος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων Ζεύς· Αἴγισθος,⁴ κύριον ἀπὸ τοῦ αἱς αἰγὸς καὶ τοῦ θῶν τὸ θηλάζω αἴγιθος καὶ Αἴγισθος,⁵ αἰγεῖψ γάρ γάλακτι ἐθηλάζετο.⁶ Αἴγιον, πόλις· καὶ Αἴγινα, ἡ αὐτή· αἰγὶτη, ἡ λαμπτηδών, ἀπὸ τοῦ αἵσσεων καὶ ὄρμῶν λίαν· καὶ αἰγίλητης ὁ λαμπτρός· καὶ αἰγίλητην, τὸ λαμπτρόν· καὶ αἰγίλητηντα, τὸν αἰγίλητντα καὶ λαμπτρόν, κατὰ κράνον· αἰγιτούς, εἰδὸς ἀστοῦ, ἀπὸ τοῦ αἵσσεων καὶ ὄρμῶν· Αἴγιντος, χώρα, ἀπὸ τοῦ αἱνω τὸ καίω, ἡ ἀπὸ τοῦ αἱς πίονας ἔχειν· καὶ Αἰγύπτιος ἀνήρ· καὶ αἰγύπτιωσα, ἡ μέλαινα.⁷

Selectas addo ex reliquo opere glossas: 'Εδεσσα· πόλις, καὶ 'Εδεσσηνός ὁ ἐξ Εδέσσης, καὶ 'Εδεσσαῖς· Ήρακλῆς ὁ ἐν Εδέσσῃ· Hesychius 'Εδεσσαῖος· ὁ Ήρακλῆς ἐν Εδέσσῃ perverse. — ἐρίγηρος· ὁ μεγαλόφωνος noster, Hesychii glossa ἐριγήροις· μεγαλοφώνοις, sed in illa ἐρίγηρος· μεγαλόφωνος recte restituerunt viri docti.⁸ — paulo infra Hesychius ἐριμύκων (cod. ἐριμήνων)· μεγαλοφώνων. ἡ μυκόμενος· μεγάλως, μυκῶν. apparel duas glossas coaluisse, quae ἐριμύκων et ἐριμύκος lemmata exhibebant; priorem in Cyrillo Vallic. legitimis ἐριμύκων· μεγαλοφώνων, alteram apud nostrum ἐριμύκος θοῦς· ὁ μεγάλως· μυκόμενος. saepius etiam quae apud Hesychium corrupta sunt, vocabula rectius apud nostrum leguntur velut κελαινίσων· μελαινόμενος (Hes. κελαινόνων)· κοππάτιος· ὁ μόνογθαλμος (Hes. κομπάτιον). saepius Hesychii glossae breviores sunt, velut Hes. ἐπύχωσεν· ἐνέπρησεν, noster ἐνύφωσεν ἀντὶ τοῦ ἐνέπρησε καὶ κατέκαυσε. Hes. κνηκόν· τὸ κροκίζον χρώμα, ἀπὸ τοῦ ἄνθους· ὅτε δὲ ἀπὸ καρποῦ τὸ λευκόν· noster κνηκόν· τὸ κροκίζον σπέρμα· καὶ κνήκατον τὸ αὐτό. Hesychii voces obsecrae, quae displicuerunt viris doctis, confirmantur, velut κελαινός· ὁ ἥχος· κελόν· τὸ στρεβλόν, δὲ καὶ σκελόν γράφεται (cf. Hes. κελλέν et σκελλόν). novae haud raro glossae incurruunt κενήριον· τὸ κενοτάφιον. — κερδάλιον· τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα καὶ ἐντάφιον. — Κερδόρος· ὁ Ερυης· — κέρμα· τὸ κόμμα καὶ τὸ νόμισμα. — κερματίζω· τὸ συντρίβω. — Μεθώνη· χώρα, ὅθεν καὶ Μεθωναῖον ὄντας. — Μέγαρα· τόπος, ὅθεν καὶ Μεγαρικὸν [τὸ] ἀγγεῖον. Cum Etymologico (505,5) concinit glossa κεράδες· ἔλαφος, sed additur e lexico καὶ κεράτης· καὶ κεράτεις (cod. κεράτεις) ὁ αὐτός, quae ad Sophocl. Electr. 558 et Nicand. Al. 135 spectare videntur, desunt autem apud Hesychium.

Certo igitur certius videtur pleniore magisque integro libro usum esse grammaticum -- verum non ipso Diogeniano sed Hesychio eoque interpolato. nam etsi glossae ἐριμύκων ἐγκέλαδος; aliae nondum ita ut nunc deturpatum fuisse Hesychium ostendunt, legebantur iam in eo quo Orthographiae auctor usus est exemplari glossae sacrae Homericaeque e Cyrillo petitae. conferatis velim glossas Hesychii ἐτανηλέγεως· μακροκοιμήτου, Cyrilli Vallic. ἐτανηλέγεως· μακροκοιμήτου, nostri ἐτανηλέγεως· ὁ μακροκοιμήτος. — Hesychii ἐτυρώθη· ἐσκλήρυνθε, Cyrilli ἐτυρώθη· ἐσκληρύνθη, nostri ἐτυρώθη ἀντὶ τοῦ ἐσκληρύνθη. Psalm. 118, 70 ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν. — Hesychii et Cyrilli κεκόπακεν· ἐπαύσατο, nostri κεκόπακεν· ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε. Genes. 8, 8 ἔγων Νῶς ὅτι κεκόπακε τὸ θόρω. —

¹) cod. ἡγιο ἦσω. ²) cod. αἰγιαλῖτης. ³) cod. ὑψηλὴ. ⁴) cod. αἴγισθος; καὶ αἴγιστος. ⁵) cod. εὐθλαζε. ⁶) Ita cod., Hes. αἰγύπτιωσα· μελαινη, Etymol. magn. 30, 18 αἰγύπτιωσα· μελαινη καὶ ἐπικαῦσαι e Diogeniano, qui certe αἰγύπτιωσα scripsit. inde scribae errore ortum μελαινη, unde αἰγύπτιωσα, ἡ μέλαινη sibi fixxit grammaticastellus. — descripsi ipse. ⁸) Similis est glossa ἐταιφήη· ἡ Περσεφόνη, descripta ex Hesychii glossa ἐταιφήη· φίλη· ἡ Περσεφόνη.

Cyrilli κεκαυστηριασμένων· βεβασανισμένων, βεβλωμένων,¹ Hesychii κεκαυστηριασμένοι· βεβασανισμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγῆ, nostri κεκαυστηριασμένος· ὁ βεβασανισμένος. Epist. I ad Timoth. I 4, 2 κεκαυστηριασμένων τὴν ιδίαν συνείδησιν. mitto alia, vel ex his enim Hesychium, non Cyrillum transcribi appetet. Hesychii interpolationes non uni seribae deberi iam perspicimus.

Sed ut ad poetarum fragmenta, unde digressi sumus, tandem aliquando redeat libellus: Antimachus, qui moroso saepe calamo Homeri audacias notavit, notam versuum clausulam ῥοδοδάκτυλος τὸν ἡρώας aspernatus ipse ex Homericorum versuum initio Ἡός μὲν χροκόπεπλος novam sibi clausulam finxit ἐνηρφόρος Ἡώς.

Aliud fragmentulum, Simonidis, e Tzetzae scholiis Hesiodi Operis et Diebus adscriptis, quae nondum optimis e codicibus edita sunt, addere liceat. legitur in codice Laurentiano XXXII 16 saeculi XIII exeuntis ad versum 371: κιντίλλουσα πολυλογύσα· κατίλη γάρ ή χελιδών παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ Σιφωνίδῃ. ultima duo verba desunt in editionibus.

III.

Callimachi Λίτια ab Aristaeneto lecta esse, nemo nescit: pulcherrimum ex illius epistulis resuscitaverunt de Acontii Cydippesque amoribus carmen viri docti. idem tamen Aristaenetus num plura Callimacho beat, iidem quaerere mittunt, quamquam apud illum altera legitur fabula priori simillima, cui vel αὔτιον quoddam additum est, ut Battiadem quasi manibus tenere nobis videamur. an aliter vos, commilitones humanissimi, de hac (I 15) indicatis epistula? Οὐδέν, ὡς ἐγῆμαι, πιθανότερον πέφυκεν οὐδὲ ἀνυιμώτερον Ἀφροδίτης· ίσσαι δὲ οἱ βεβλημένοι, καὶ τούτων ἡμῖν ἀντίγρφος οὐδὲ εἰς αὕτη καὶ πόλεμον διαλύει καὶ δυσμενεῖς παρασκευάζει βεβαιότατα σπένδεσθαι πρὸς ἀλλήλους. ἀμέλει τοι πολλάκις μετὰ στρατηγοὺς ἀρίστους καὶ μεγάλα στρατόπεδα καὶ πολλὴν τοῦ πολέμου συσκευὴν ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης μικρᾶς² ἀκίδος βολῇ καὶ αὐτὸν δήπου τὸν Ἄρη περιττὸν ἀποφαίνει πραότητα μὲν πορίζων (ἀγριότητα σὲ ἔχορίζων). ἔνθα τις ὀπλίτης μὲν ιδέαν καὶ δύμαχος προυβάλλετο τὴν ἀστέδη, σὺν εὐτολμίᾳ κατιθύνων τὸ δόρυ, Ἐρωτος δὲ φανέντος γέγονε δύψασπις εὐθὺς ὁ τέως θρασύς, καὶ τὴν δεξιὰν ἀκοντί προσανατείνας ὠμολόγει τὴν ἡτταν τῆς τε μάχης ὑπανεχώρει, μετατρέπων τὰ νότα παιδαρίῳ τοξότῃ, μηδὲ γοῦν μαλθακὸς αἰχμητῆς εἴναι δὶ’ ἐκεῖνον τολμήσεις. Μίλητος τοίνυν καὶ Μυούς αἱ πόλεις ἐπὶ μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλας ἀνεπίμικτοι διετέλουν, πλὴν οὗτον ἐξ Μίλητον οἱ τῆς ἑτέρας ὑπόσπονδοι βραχὺ προσεφοίτων καιρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον τῆς αὐτόθι τιμωμένης Ἀρτέμιδος τὴν πανήγυριν, καὶ ομικρὰν ἀνακωχὴν ἔχατεροι τὴν ἕστην ἐποιοῦντο. τούτους Ἀφροδίτη κατέλασσεν, ἀφορμὴν εἰς σύμβασιν μηγανησαμένη τοιάνδε. κόρη γάρ τις τούνομα Ηερία, φύει καλὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐπισημότερον κοσμημέσα, ἐκ τοῦ Μυούντος ἐγκαίρως ἐπεδήμησε τὴν Μίλητῳ. καὶ τῆς θεοῦ τὸ πᾶν διεπούσης μετὰ τοῦ πλήθυους εἰς Ἀρτέμιδος ἐχώρουν, ἢ μὲν παρθένος ταῖς χάρισιν ἀγλαιῶμένη, Φρύγιος δὲ ὁ τοῦ ἄστεως βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἐρωτῶν κατατοξεύσμενος τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῇ κόρῃ αὐτίκα φανείσῃ· καὶ θάττον ἄμφω συνηῆλθον εἰς εὐνή, ἵνα καὶ πρὸς εἰρήνην διτελέστα συναφθῶσιν αἱ πόλεις. ἔφη δὲ οὖν ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδιάσας τῇ κόρῃ καὶ σπεύδων αὐτῇ πρέπουσαν ἀμοιβήν ἀποδοῦναι „εἴθε γάρ θαρροῦσα λέξεις, ὡς καλή, τί ἀν σοι χαρίέστατα γένοιτο παρ’ ἐμοῦ. καὶ οὐπλασίαν ἡδέως τὴν αἴτησιν ἀποπληρώσω.“ τοιαῦτα μὲν ὁ δίκαιος ἐραστής· εἰ δέ, ὡς πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὑρέροντος οὐ παρῆγαγεν εὐβουλίας οὐχ ὅρμος, οὐχ

¹) Ita Cyrus Vallicell. E 11 decurtatus, alteram genuinae glossae partem servavit Cyrus Vat. 2130 (saec. XI, est liber Marini, e quo nonnulla Schowius protulit) κεκαυστηριασμένος· μὴ ἔχων ὑγῆ τὴν συνείδησιν (cod. ὑγεῖ ετ συνείδησιν) et Cyrus Coisl. 394 (saec. X) κεκαυστηριασμένοι· μὴ ἔχοντες ὑγῆ τὴν συνείδησιν
²) Scribendum videtur μᾶς.

έλικτήρες, οὐ πλοκίων τὸ πολύτιμον, οὐ περιδέραιον, οὐ Λύδιος τε καὶ ποδήρης χιτών, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναι τῆς Καρίας οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῖς ίστουργοῦσαι γυναικες, οἵς ἄπαντις ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέρυκε γένος, ἀλλ' εἰς γῆν ἐώρας ὥσπερ τι συννοούμενη, εἴτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ὑποκλίνασα καὶ πὴ μὲν τῆς ἀμπελόνης ἄχροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τὸν χροσσῶν, πὴ δὲ περιστρέψουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον, ἔστι δὲ δὲ τοῦδε φορεῖς περιχαράττουσα τὴν ποδί (ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδουμένων ἐν διαπορήσει κινήματα), ἔφης οὖν μόλις ἡρεμαί φονῇ „ἐπίνευσον, ὃ βασιλεῦ, ἐμέ τε καὶ τοὺς ἐμοῦς συγγενεῖς εἰς τήνδε τὴν εὐδαιμονα πόλιν δταν ἐθέλωμεν ἐπὶ ἀδείας ιέναι.“ δὲ Φρύγιος τῆς φιλοπάτριδος γυναικὸς δὲλον κατενόησε τὸν σκοπόν, ὡς διὰ τούτων ἐκείνη σπονδᾶς πρὸς Μιλησίους πραγματεύεται τῇ πατρίδι, κατένευσέ τε βασιλικῶς καὶ τὸ σπουδασθὲν ἐκύρωσε τῇ φιλαττή, πιστότερον ἢ κατὰ θυσίαν ἐμπεδώσας ἐξ ἔρωτος τοῖς ἀστυγείτοις τὴν εἰρήνην. φύεται γάρ εὐδιάλλακτον ἄνθρωπος, δταν εὐτυχῆς αἱ γάρ εὐπράξιαι δειναὶ τὰς ὁργὰς ὑφαρπάζειν καὶ τοῖς εὐτυχήμασι τὰ ἐγκλήματα διαιλύειν. οὕτως οὖν ἐκφανῶς δεδήλωκας, ὃ Πιερία, τὴν Ἀφροδίτην ικανὴν εἶναι παιδεύειν ῥήτορας οὐδὲ ὀλίγον ἀμείνους καὶ τοῦ Νέστορος τοῦ Ηὐλίου· πολλοὶ γάρ πολλάκις ἐκπαραθεῖν τῶν πόλεων οφρώτατοι πρέσβεις ἐξ ἑτέρας εἰς ἑτέραν ὑπὲρ εἰρήνης εἰσιόντες διὰ κενῆς ἄλλως κατηφεῖς τε καὶ ἀσχάλλοντες ἀπρακτον ἀνέλουν τὴν πορείαν. ἐντεῦθεν τοιοῦτος εἰκότως παρὰ ταῖς Ἰωσὶ πάτριος ἐπεκράτησε λόγος „εἴθε με παραπλησίως ὁ σύνοικος τιμῆσε τὴν ὁμόζηγα ὥσπερ ὁ Φρύγιος τὴν καλὴν τετίμηκε Πιερίαν.“ dicetis Aristaenetus multis in rebus consentire cum Plutareho, qui in libro de mulierum virtutibus (253 F) eandem narrat fabulam.¹⁾ plura tamen diverse traduntur. nam Aristaenetus praeter Pieriam Phrygiumque neminem nominat (sicut in Cydippe), Plutarchus utriusque genus quoque tempore res acta sit exponit: ipsius Phrygii, qui non rex sed ὁ δυνατώτατος τῶν Νείλων παῖδων est, temporibus secesserant Myusii. nihil de hac re Aristaenetus, cui rex audit Phrygius, immo ἐπὶ μήκιστον χρόνον apud eum discordia inter duas civitates fuit. diversa sunt quae petit sibi Pieria, diversus est totius narratiunculae color: nihil de amore ille, sed totus pendet de mythographo quodam aut paroemiographo, nihil nisi de amore hic, qui poetam exprimit. neque enim ego unquam lepidas epistulae sententias, pulcherrimam descriptionem, artificium egregium, quo ad Veneris omnia laudem adaptantur, Aristaeneto ipsi tribuam.

„At non de poeta eum pendere ostenditur Platonis verbis, quae in suum convertit usum. notissimum enim est ex Alcibiade altero sumpsisse eum verba καὶ εἰς γῆν βλέπειν ὡς τι ξυννοούμενος (p. 138 A) e Convivio Amoris laudem πραζότητα μὲν πορίων, ἀγριότητα δὲ ἔξορίζων (p. 197 D). nam quod etiam Demosthenis sententiam afferunt (Olynth. II 20) αἱ γάρ εὐπράξιαι δειναὶ συγχρύψαι τὰ τοιαῦτα ὄνειδη nihil ad rem.“ audio, sed conferatis Cydippes initium ὁ γάρ παλαιὸς λόγος εὐ ἔχει ὡς ὅμοιον ὅμοιόν κατὰ θεῖον ἀεὶ προσπελάζει cum Callimachi fragmento 252^a ἦρ’ δὲ τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος Platonisque verbis ex eodem Convivio petitis ὁ γάρ παλαιὸς λόγος εὐ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὅμοιόν

¹⁾ Hisce verbis: Τὸν εἰς Μίλητον ἀφικομένων Ιώνων στασιάσαντες ἔνοι πρὸς τοὺς Νείλων παῖδας, ἀπεγάρησαν εἰς Μυοῦντα κάκει πατέρουν, πολλὰ κακὰ πάτσχοντες ὑπὸ τῶν Μιλησίων. ἐπολέμουν γάρ αὐτοῖς διὰ τὴν ἀποστασίαν. οὐ μὴν ἀκύρωτος ἢν οὐδὲ ἀνεπίκιτος ὁ πόλεμος; ἀλλ’ ἐν τισιν ἔστρατες ἐφοίτων εἰς Μίλητον ἐν τοῖς Μυοῦντος αἱ γυναικες, ἣν δὲ Ηθῆς ἀνήρ ἐν αὐτοῖς ἐμφανής, γυναικαὶ μὲν ἔγον Ιαπυγίων, θυγατέρα δὲ Πιερίων. οὔσης οὖν ἔστρις Ἀρτέμιδη καὶ θυσίας παρὰ Μιλησίους, ἣν Νηληΐδα προσαγορεύουσιν, ἐπερψε τὴν γυναικαὶ τὴν θυγατέρα δεηθείσας ὅπως τῆς ἔστρις μετάσχω. τὸν δὲ Νείλων παῖδων ὁ δυνατώτατος ὄνομα Φρύγιος τῆς Πιερίας ἐρασθεῖς ἐνενόι, τι ἀν αὐτῇ μάλιστα γένοτο παρ’ αὐτοῦς κεχρισμένον. εἰπούστης δὲ ἐκείνης „εἰ διαπράξει μοι τὸ πολλάκις ἐνταῦθα καὶ μετὰ ποιλῶν βαδίζειν“ συνεῖς ὁ Φρύγιος δευμένην φιλίας καὶ εἰρήνης τοις πολίταις κατέπιεν τὸν πόλεμον. ἢν οὖν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δύσκα καὶ τιμὴ τῆς Πιερίας, οὔτε καὶ τὰς Μιλησίων εὔχεσθαι γυναικας ἄχρι νῦν οὔτως ἐράν τοὺς ἀνδρας αὐτῶν, ὡς Φρύγιος ἡράσθη Πιερίας. conf. Polyaen. VIII 35.

ἀεὶ πελάζει (195 B). quid statuemus? nonne Callimachum respicere Platonis verba, quibus ex Homero addit „deo iubente“, Aristaenetus autem perspecta re ipsius Platonis verba inferre?¹ ignorant enim plerique, quam saepe omnes hi poetae philosophiae haud ignari Platonis dialogos, Convivium maxime Phaedrumque, respiciant. rem quae non huius est loci uno exemplo illustrare liceat. Nicias Theocritum sodalem aemulatus de Polyphemo carmen his verbis incipit Ἡν ἄροι ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γάρ ἔρωτες Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὸν ἀμούσους, hoc est: recte igitur Plato noster dicit (Conv. 196 E) πᾶς; γοῦν ποιητὴς γίγνεται, καλὸν ἀμούσος οὐ τὸ πρίν, οὐ τὸ Ἔρως ἄψηται (cf. infra διδάξεις).

Redeo ad Aristaenetum. initium quam aptum sit carmini, quivis intellegit. respiciatis Niciae carmen, conferatis Theocriti idyllia velut XI Οὐδὲν ποτέν τὸν Ἔρωτα, XIII Οὐχ ἀμῖν τὸν τὸν Ἔρωτα, XXI Α πενία, Διόφαντε, ipsius Callimachi Cydippen, cuius prima verba statim sequitur sententia. conferatis deinde e paraphrasi Cydippes verba καὶ σύμψηροι πάντες ἐμὸὶ ὅσοι μὴ καθάπτεις τὸν ἔρωτεικὸν ἀμυθεῖς; et οἱ δὲ ποτὲν (τὸν ἔρωτα) τρανυματίαι. eisdem fere verbis describitur Cydippes et Pieriae pulcritudo, rubor deinde verecundiaque. eodem modo alloquendo ibi ad Acontium, ad Pieriam hic auctor se convertit. sicut illi οὐκ ἀμπελῶνος ἔμελεν οὐ σκαπάνης; ita huic οὐχ ὄρμος, οὐχ ἐλικήρες; e. q. s.² ἡθοποίη autem descriptionesque vel lepidiores in hac epistula sunt. si illam e poeta, e poeta et hanc repetiit Aristaenetus; si e poeta, e Callimacho. cuius e fragmentis num quae ad Aristaenetum accommodari possint, iam quaeramus. Aristaeneti verbis τοφώτατοι πρέσβεις... διὰ κενῆς ἄλλως . . . ἀπραχτον ἀνέλυσον τὸν πορείαν respondet Battiadis fr. 274, quod a Sallustio Oedipi Colonei versui 7 adscriptum esse in prima commentatione probavimus, κενὸν πόνον ὀτλήσαντες. Aristaenetus Pieriam non optasse dieit Λυδῶν ἴστονργούσας γυναικες, Callimachum dixisse καρωστρίδες γυναικες ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι Eustathius p. 1571, 57 (fr. 356) testatur.³ porro quod Aristaenetus miro ambitu usus καρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον dicit, bene explicatur Hesychii glossa ἡβολὸν ἡμισρ. καθὸ ἀπαντᾶσιν εἰς ταῦτον. ή εὔκαιρον, ιερόν, quam ad Callimachum referunt Dilthey et Schneider; neque non quod eidem tribuit Bergk fragmentum anonymum 259 τοῦτο γέ μοι γάρισαι non bene quadrat ad Aristaeneti verba, et si ille manuum pedumque motus describens addit ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδονυμάνων ἐν διαπορήσει κινήματα similia esse videntur quae Etymol. magn. 48, 39 servavit verba γειρῶν ἡδὲ ποδῶν ἀκινάγματα (fr. an. 68), quae Callimacho vel Euphorioni adscripsit Meinecke Anal. Al. 168.

Scio hisce locis Callimacheam epistolae originem demonstrari non posse nisi ei, qui poeticum in illa colorem agnoscit. huic autem spero sufficient, neque indignum Battiaude putabit quod ei restituimus carmen.

Sed Callimachi dum fragmenta perlustro, ad alium abripior carmen, cuius egrigio lepore perductum me esse profiteor, ut in mare parum mihi notum vela dare coner.

¹) Conferatis, quae bene illustravit C. Dilthey (Cydipp. 61) Aristaeneti verba <Ἐρως> ἀεὶ τινας παραδίδους μηχανὰς διαπλέκων cum Platone (Conv 203 D) <Ἐρως> ἀεὶ τινας πλέκων μηχανάς et cum Ovidio heroid. 20, 28 ingeniosus Amor. ²) Conf. Callim. fr. 250 b Αἴσονται δ' οὐχ ἵπποι ἀέθλοι, οὐ μὲν ἐχῖνοι Βούδονοι <οὐδὲ> . . . . ³) Erravit Schneider, cum vocem γυναικες; Callimacho abiudicaret, qui fortasse scripsit καρωστρίδες <οὐδὲ> γυναικες.

IV.

Aemilius Miller in libro, quem „*Mélanges de littérature grecque*“ inscripsit, inde a p. 442 e papyro Parisina hymnum, ut aiunt, in Hecaten deam compositum edidit; eundem diligentius transcriptum a Carolo Wessely inventis in dissertationibus Academiae Vindobonensis anni 1888 inde a p. 112 versu 2714. incantationem amatoriam Theocriteo carmini alteri similem agnoverunt A. Meineke (*Hermes* IV 67) et C. Dilthey (*Mus. Rhenan. XXVII* 375), praeter quos egregie de hoc carmine meritum scitis Augustum Nauck (*Ephem. Academ. Imp. Petersb. XIII* 396). paucos locos tetigerunt haud ita felici manu E. Abel et A. Ludwich, quorum conjecturae ex libro Wesselii mihi innotuerunt. priores illi doctissimi viri quam saepe egregio acumine poetae verba restituerint, ex adnotatione, ubi siglis Mi. Mei. N. Di. eorum nomina significabo, ipsi videbitis. quorum tamen neminem tres incantationis strophas recte distinxisse quidve inde concludatur exposuisse miramur. carmen, sicut in papyro traditur, ipsi iam inspiciat:

<p>δευρ' εκατη γιγασσα διῆνης (η corr.) η 2715 μεδέουσα¹ περια βαυβω² φρου νη³ ιοχειρα⁴ αδμητη λυδη⁵ αδαματωρ ευπατορεια⁶ δαδουχε τηγεμονη καταψυκαυχε⁷ να⁸ κουρη⁹ κλυθι διαζευξα¹⁰ 2720 πυλας κλυτου¹¹ αδαμαντος αρτε¹² μιη¹³ και προς με επικοπος ηρα¹⁴ μεγιστη¹⁵ ποτνια ρηγιχθων σκυ¹⁶ λακαγεια¹⁷ πανδαματειρα¹⁸ εινοδια¹⁹ τρικαρανε φαεσφορε παρθενε²⁰ 2725 σεμνη²¹ σε καλω (λ corr. fuitne ε?) ελλεφονα²² λωεσσα αυδναια πολυμορφε²³ δευρ' εκατη τριστιδι²⁴ πυριπνοια²⁵</p>	<p>φαεματ²⁶ εχουσα²⁷ κατελαχε²⁸ 11 κατελαχε²⁹ 12 δεινας μεν οδους χαλεπας δ' επι 2730 πομπας³⁰ ταν εκαταν σε καλω³¹ συναποθιμενοισιν αωροις³² και τινες ηρωων ειθανον αγυ³³ ναιοι τι³⁴ απαιδει³⁵ αγρια συριζοντες³⁶ επι φρεσι θυμον εχοντες³⁷ οι δε ανεμιν³⁸ ειδωλον εχοντες³⁹ 2735 σταντες υπερ κεφαλης της Δ αφειλε⁴⁰ οθε αυτης τον γλυκυν υπνον⁴¹ μηδε ποτε βλεφαρον βλεφαρω κολ⁴² λητον⁴³ επεληδοι⁴⁴ ταιρεσθω⁴⁵ δ' επ ε ματις φιλαγρυπνοισι μεριμναις⁴⁶ 2740 ει δε τιν αλλον εχοισ⁴⁷ εν κολποις κατακειται⁴⁸ κεινον απωσασθω εμε δ' εν φρεσιν εν⁴⁹ καταθεσθω⁵⁰ και προλιπουσα ταχιστα⁵¹</p>
---	--

¹⁾ Idem papyrus quarto p. Chr. n. saeculo scriptam, ipsum librum altero p. Chr. n. saeculo compositum esse ostendit. ²⁾ γιγασσα αιγρης ή Μεδέουσα M. Maury et Mi. γαρίσσα Διάνης ή μεδέουσα Mei. τριφάσσα δηγενέκεινα μεδέένουσα N. Τίτανε, απ' αιόνιος μεδέένουσα Di. φαέσσα Σεληνήτης Ludwich. ³⁾ Βρυμώ N. Βρυμώ Di. ⁴⁾ φρουνη τε και Mi. φρουντι και Mei. έριουνος N. συνορντι και Di. ⁵⁾ αδαματωρ ευπατερεια Mi. Mei. αδμητη⁶⁾ Ειλύθινη εύματωρ εύματερεια N. λυστη αδμητη πανδαμάτωρ εύπατερεια Abel. ⁷⁾ κρατερή ύψοσύχενε Mi. αγρά ύψοσύγενε Mei. ⁸⁾ κλυτου vel κλειτου vel Κλυρένου Mi. κλειτου Mei. ⁹⁾ Άρτεμι δη και πρός με έπ. ήσθα Mi. Άρτεμι και πάρος άμμιν έπ. ήσθα Mei. Άρτεμις ή και πρόσθεν έπ. ούσα N. Άρτεμις ή και πρόσθεν έπ. ήσθα Di. ¹⁰⁾ σκυλάκαναν γε (vel τε) Mi. σκυλάκαναν τε Mei. σκυλακαγέτι N. ¹¹⁾ κλήση σ ελλοφον¹²⁾ ή λωεσσα αύδανατη πολ. Mi. έλλοφονη λωεσσα αύδανατη πολ. deletis verbis σε καλώ Mei. καλή έλλοφόνα και Άνδανη πολ. Di. έλλε άνασσα Abel. ¹³⁾ Τριστιδι Mi. ¹⁴⁾ φαστα¹⁵⁾ ήγουσα N. Di. ¹⁵⁾ και τε λάχες vel και τ' λάχες Mi. και τ' λάχες Mei. ή τ' λάχες N. ¹⁶⁾ θάνον άγναντοι τε Mi. θάνον άγναντοι και Mei. N. Hesychii glossam άγναντον καθαρόν affert Di. ¹⁷⁾ ένι φρεσι θυμαίνοντες N. ένι φρεσι θυμόν έδοντες Di. ¹⁸⁾ οι δ' άνέμων ειδωλον έχοντες πάντες άπερθεν Τήσε κεφαλής άφελέσθ επιθυμητόν γλυκύν θάνον Mi. οι δ' άνέμων ειδωλον έχοντες <άερθειητε> Ηλάτες άπερθεν κεφαλής άφελέσθε δε τὸν γλυκύν θάνον Mei. δεδετ' άνέμων ειδωλον έχοντες στάντες άπερθεν Κέβλη τήσδε άφελέσθ εύάντητον γλυκύν θάνον N. verbum στάντες quod est in pap. conjectura recuperans. γίνεμέν τ' ειδωλον Di. verba οι δε — έχοντες delet Wessely. ¹⁹⁾ κολλητὸν quod in pap. nunc legitur conjectura restituit Mei. ²⁰⁾ τερπεσθω Mei. ante hoc versum excidisso ratus. ²¹⁾ έχοισ εν κολποις δε κατάκειται Mi. Φλοιτ' εν κολποισιν κατάκειθαι Mei. ει δε τις οὐλος έντις εν κολποισιν κατάκειται Di.

ἐπ ἐμοις προθυροισι παρεστω· δάμνο
μενη ψυχὴ¹ επ εμη φιλοτητη και ευνη
2745 αλλα σου ω εκατη πολυωνυμε παρθε
νε κουρα λοεσσα ελομαια λιωσσφ
λακα και ιωπη.² περσεφονα τρικα
ρανε πυριφοιτε βιωπη.³ βιουφρορβη·
πανφορβα.⁴ φορβαρα· ακτιωφι ερεσχι⁵
2750 γαλ νεβουτοσυναληθ· παρα θυραις που
πυλη δεδε⁶ωργειπυλητε⁵ δευρ' εκα
τη πυριθουλε⁶ καλω σε επ εμαις επα
οιδαι⁷· μασκελιμασκελω φνου
κενταρβαθ· ορεοβι⁷αγρα ρηγι⁸θω —
2755 ιπποχιθων· ορεοπηγανυ⁹· μορμο
ροντοκουμβαι και — μανομενη (νο corr. ex
δο) ηδη
και⁷ επ εμαισι θυραισι ταχιστα· λη
θιμενη τεκνων συνηθειης δε το
κηιων.⁸ και στυγεουσα το παν⁹ ανδρων
2760 γενος ηδε γυναικων· εις τοδε εμου
του Δ μονον εμε^(prius ε deletum) δ' εχουσα
παρεστω
εν φρεσι δαμνομενη¹⁰ κρατερης

υπ ερωτοσ αναγκησ θενωρ·
τιθελωρ· ηνωρ· τενθηνωρ·
2765 πολυωνυμε κυ¹¹αλεουσα¹¹ παζαους
διο καλλιδηγμα και σαβ·
φλεξον ακοιμητω πυρι την ψυχην
τησ Δ και ωριων και ο επανω και
θημενος μιχαηλ· επτα θδατων
2770 κρατεις¹² και γης και σκουν ον και
λεουσι δρακοντα μεγαν ακροκο
δηρες μουιερωι χαρχαραδωναι
ζευ δη δαμναμενευ κυνοβι
ου ε¹³αγρα· και — ιω πασικρατεια
2775 και ιω πασιμεδεουσα· ιω παν
τρεψουσας ζηλαχνα· και σαδ·
σαβιωθη· νουμιλλον· ναθο
μεινα· αεικεινηθ· αλκιμος
εγεευσ ανυ¹⁴ περιφριν δαμνα
2780 μενευσ· αμειναμενη· αλκυια
θεα νεκυια περια —
σεβαρα ακρα· σπειδε ταχιστα
ηδε¹⁵ επ εμαισι θυραισι παρεστω
και —

Facile perspicitis magum quandam disiectis vetustioris carminis vel carminum partibus admiscuisse mystica gnosticaque verba metri rhythmique plerumque expertia neque ipsum poema pangere voluisse. versus ipsi epicae plerumque, haud raro Doricae dialecti leges secuntur. qua de causa vulgarem sermonem eis restituebat Eugenius Abel pessimo exemplo, vulgares enim vocabulorum formas facilius a mago magisve inferri potuisse quam Doricas consentaneum est neque ego, si quid mutandum esset, has inferre dubitarem. verum quas sequerer leges? nihil enim nec de aetate nec de patria poetae compertum nobis est; si esset, Isyllone an Callimacho similiorem eum redderem? itaque ubi aut papyrus Doricas vocabulorum formas retinuit, aut quae corrupta in ea leguntur ad illas propius accedunt, genuinum carminis colorem et ipse retineo, reliqua immutare non ausim.

Velut in primis statim versibus primae incantationis strophae a qua exordium sumere liceat (v. 2727 sqq.) ingeniose Nauck ex κατελαχες verbo elicuit ή τ' ἔλαχες, ut participio illi φάσματ' ἔχουσα adnecteretur ή τ' ἔλαχες δεινάς μὲν ὄδοις χαλεπάς δ' ἐπιπομπάς. sed scribae error facilius e Dorica forma ήτ' ἔλαχες explicatur. hanc igitur reponimus. ἔχουσα autem participium minime sollicitandum videtur, cum artissime cohaereant verba φάσματ' ἔχουσα et ἡ τ' ἔλαχες χαλεπάς ἐπιπομπάς, quae vox genuinum hoc loco

¹) δαμναμένη ψυχὴ Mi. δαμναμένη ψυχὴν Mei. ²) λόεσσ' ίλεομαι ἀλωάς φιλακὰ και ἐπωπὶ Mei. ἄλλε θεα κέλομαι N. ἔλανους ὄλαχη και ιωη Di. ³) τρικάρηνε <θεά> πυρίφοιτε βιωπη Mi. ⁴) βιουφρόβη παμφόρβη Mi. ⁵) ρήγεπύλη τε Di. ⁶) περιθουλε Mei. πολύθουλε Abel. ⁷) μανομένη δηλ και Mi. μανομένη ίσται Mei. N. Di. ⁸) τέκνων τε συνηθείης δε τε τέκνων παρυρο male lecta Mi. τέκνων τε συνηθείης τε τεκόντων vel τοκήων Mei. iectum divinans. τοκέων τε συνηθείης τε τέκνων τε Di. ⁹) τὰ πόλλα legerat Mi. τὸ πᾶν restituit Mei. ¹⁰) δαμναμένη Mi. ¹¹) κυδιάνυσσα Mei. ¹²) ἔρθ' θδάτων κρατέεις Mi. ¹³) ἥδη δ' Mei.

sensum retinet ipsiusque Hecatae diro itineri opponitur. conferatis velim Euripidis versum Hel. 50 K. ὁ φωσφόρος Ἐκάτη πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

Quae secuntur verba τὰν Ἐκάτην σε καλῶ σὺν ἀποφθιμένοις ἀώροις¹ καὶ τινες ἡρώων θάνατοι καὶ ἀπαθεῖς, ἄγρια συρίζοντες egregie illustravit C. Dilthey; sed quod idem ἐν φρεσὶ θυμὸν ἔδοντες, Nauck ἐν φρεσὶ θυμαίνοντες pro traditis verbis ἐπὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες scribere nos iubet, minus placet. terret daemon non in corde iram volvens, sed facie eam ostentans. scribatis igitur ἐπὶ ὄφροις θυμὸν ἔχοντες;² tum bene ad caput mulieris stantes horribili aspectu infestoque sibilo illi somnum adimere dicuntur. nihil enim esse verba a mago adscripta οἱ δέ· ἀνέμων εἰδωλον ἔχοντες intellexit Wessely, qui saepius glossas variasque lectiones per verba οἱ δέ vel ἄλλως, ἐν ἄλλοις a mago addi exposuit. qui sequitur versus pessime corruptus ab eodem mago στάντες ὑπὲρ κεφαλῆς τῆς δεῖνα ἀφείλεσθε αὐτῆς τὸν γλυκὺν ὅπνον simillimus est incantationi quam in eadem papyro legitis v. 1418 sqq. <ῳ Ἐκάτη> πέμψιν δὲ ἐρινὺν . . . ψυχᾶς καμόντινον ἐξεγείρουσαν πυρί. ἥρωες ἀτυχεῖς ἡρωῖδες τε δυστυχεῖς . . . ἐξεγείροτε τὴν δεῖνα ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ καὶ ἀφείλεσθε αὐτῆς τὸν ἤδην ὅπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων καὶ δότε αὐτῇ στυγερὸν μέριμναν, φοβερὸν λύπην καὶ μεταχήτησον τῶν ἐμῶν τρόπων (pap. τύπων) καὶ θέλησιν τῶν ἐμῶν θελημάτων ἄχρις ἂν ποιήσῃ τὰ ἐπιτασσόμενα αὐτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. talibus formulis quarum numerum ex Caroli Wessely libro facile augere potestis,³ similem magus hunc voluit esse versum. itaque neglecto metro inseruit τῆς δεῖνα et articulum τόν: quibus deletis iustus versus στάντες ὑπὲρ κεφαλῆς ἀφείλεσθ' αὐτῆς γλυκὺν ὅπνον relinquitur. sed pronomen αὐτῆς, nisi in ipsa incantatione nomen mulieris praecedit, ferri nullo modo potest. conferatis Theocritum, conferatis omnes magorum formulas: nomina propria (quorum vicem in praeceptis magorum gerit δεῖνα) daemonibus indicentur necesse est. nomen proprium poetae pronomen δεῖνα mago convenit, itaque si verba τὴν δεῖνα omnes secutus editores meo iure delevi, nomen proprium in locum pronominis αὐτῆς succedat necesse est. poetae versum στάντες ὑπὲρ κεφαλῆς ἀφείλεσθ' — — — γλυκὺν ὅπνον magus ita corrumpit στάντες ὑπὲρ κεφαλῆς τῆς δεῖνα ἀφείλεσθε αὐτῆς τὸν γλυκὺν ὅπνον. — pergit poeta elegantissime μηδέ ποτε βλεφάρον βλεφάρῳ κολλητὸν ἐπέλθοι τειρέσθω, δ' ἐπὶ ἐμοῖς φιλαγρύπνοισι μερίμναις. similiter Meleager in Anthol. V 166, 1 ὡς νῦν, ὃ φιλαγρύπνος ἐμοὶ πόνος Ἡλιοδώρως, ibidemque VII 195, 5 ὡς με πόνων ῥύσαι παναγρύπνοι μερίμνης de amantium insomniis dixit. sed fortasse puella non dormit, sed alium quandam sinu fovet. pergit igitur poeta εἰ δέ τιν' ἄλλον ἔχοις <ῳ> ἐν κόλποις κατάκειται — ita enim lenissima mutatione papyri verba ἔχοις ἐν κόλποις equidem in integrum restituerim collatis eiusdem Meleagri versibus V 173, 3 ἀλλ' ὅτε τὰν ῥάδινὰν κόλποις ἔχον et V 165, 5 δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης ῥίπτασθείς — tunc illa κεῖνον ἀπωσάσθω, ἐμὲ δὲ φρεσὶν ἐγκαταθέσθω⁴

καὶ προλιποῦσα τάχιστ' ἐπὶ ἐμοῖς προθύμοισι παρέστω
δαιμονιμένη ψυχὴν ἐπὶ ἐμῇ φιλότητι καὶ εύη.

¹⁾ Conferatis eiusdem papyri v. 1399 sqq. Μοίραις, Ἄνάγκαις, Βασκοσύναις, λοιψῷ, φθόνῳ, φθιμένοις ἀώροις βιοφόροις πέμπω τροφάς. conferatis ex simili incantatione v. 341 τῷ τὰς κλεῖδας ἔχοντι τῶν καὶ Ἀΐδου καὶ δαιμοῖσι καταγγοῦντος θεοῖς ἀώροις τε (pap. δέ) καὶ ἀώραις μετραζεῖ (p. μελλαζεῖ) τε καὶ παρθένοις. ²⁾ Conferatis Meleagri verba Anthol. XII 101, 3 τὸ δὲ ἐπὶ ὄφροις κεῖνο φρύσημα. similia sunt ex papyro magica musei Lugdunensis Batavi edita ab A. Dietrich (Annal. philol. suppl. XVI 801, 29) πορευθεῖς πρὸς τὸν δεῖνα εἰς τὸν οἴκουν αὐτοῦ ὅπου κοιμᾶται, εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ· καὶ παράστηθε αὐτῷ φοβερὸς τρομερός. ³⁾ Conf. 2486 βάδισσαι πρὸς τὴν δεῖνα καὶ βάσταξον αὐτής τὸν ὅπνον. ⁴⁾ Etsi ferri potest pap. lectio δὲ ἐν φρεσὶν (conf. Orph. h. 25, 9 ἐν Ηρωτεῖ πρώτῃ φύσις ἐγκατέθηκεν), elegantius tamen dicitur δὲ φρεσὶν ἐγ. conf. Theocr. XVII 14 ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθυστο.

Conferatis ex aliis incantationibus 2908 οἵων τὴν δεῖνα ἦν <ό> δεῖνα τάχιστα μολοῦσαν ἐλθεῖν ἐν προθύροισιν ἐμοῦ τοῦ δεῖνα οὐ νήδεῖνα φιλότητα καὶ εὐνῆ... σήμερον ἄρτι ταχύ, vel vetustissimam illam Diana vel Hecates invocationem, quam servaverunt Athenaeus XIII 592 Λ Homerique vitae κλῦθι μεν εὐχομένου κουρότροφε, δὸς δὲ γυναικα τήνδε νέων μὲν ἀντίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνήν. ἥδ' ἐπιτερπέσθιο πολιοχοτάφοισι γέρουσιν, ὃν ἴσγὺς μὲν ἀπῆμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοιγῆ πες non Theocriti versus εἴτε γύνα τήνη παρακέλυται εἴτε καὶ ἀνήρ, τόσσον ἔχοι λάθας, θύσον ποκὰ Θηράσα φαντὶ ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐνπλοκάμω Αριάδνας. ὡνγε, ἐλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὲ δῶμα τὸν ἄνδρα. eur mulier ad portas venire iubeatur, ex eiusdem papyri v. 1905 seqq: intellegitur. clausis enim portis dea invocatur, promittitque magus perfecta incantatione ἀνοίξεις τὴν θύραν εὐρήσεις παρὰ ταῦς θύρας ἦν θέλεις.

Totam iam velim stropham perlegatis qualem in fine huius dissertatiunculae exscriptam videtis: neque humili neque balbutienti auctori eam tribuetis.¹ sed ter poetae eandem sententiam proferendam esse ipse Theocritus testatur. ad alteram itaque stropham pergamus, quae incipit a versu 2751 δεῦρ' εκάτη πυρίθουλε καλώ σε επ εμαῖς επαιοῦσι, quae verba plane congruere cum initio prioris Δεῦρ' Ἔκάτη Τριοδῖτι... τὰν Ἔκάταν σε καλῶ... ἥ τ' ἔλαχες χαλεπάς ἐπιπομπάς statim animadvertis. quare illud πυρίθουλε, quod sensu caret, neque cum Augusto Meineke in περιθουλε neque cum Eugenio Abel in πολύθουλε mutabitis sed adiectivum, quod respondeat verbis πυρίπονα φάεματ' ἔχουσα, latere iudicabis, velut ex. gr. πυρίουλε. quae secuntur verba mystica numerisque non adstricta ex similibus incantationibus² a mago inserta esse appareat, neque enim verbis ριζήθιων ἵππογθιων ullus in hac strophe locutus, quae quam arte priori responderit vel ea quae inde a v. 2756 secuntur demonstrant: μανιομένη τῷη καὶ επ εμαῖσι θύραισι τάχιστα, unde audacter Meineke et Dilthey elicuerunt μανιομένη ἵστατ' ἐπ' ἐμαῖσι θύραισι τάχιστα. sed verba ἐπ' ἐμαῖσι θύραισι potius cum verbo παρέστω quod legitur in v. 2761 coniungenda esse probatur et primae et tertiae strophae verbis (v. 2782). scribatis velim mecum μανιομένη δ' ἵκελη ἐπ' ἐμαῖσι θύραισι τάχιστα quod proxime accedit ad Theocriti verba ὡς καὶ Δίλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσσαι μανιομένῳ ἕκελος. eiusdem autem verbis τόσσον ἔχοι λάθας vel optime respondent quae secuntur

ληθομένη τέκνων <τε> συνηθείης τε τοκήων
καὶ στυγέουσα τὸ πᾶν ἀνόρων γένος τὸδὲ γυναικῶν
εἰς τόδε ἐμοῦ τοῦ δεῖνα μόνον δ' ἐμὲ ἔχουσα παρέστω.

ita enim verba μόνον ἐμὲ δὲ optime transponendo correxit Meineke. conferendi sunt versus 2960 seqq. καὶ ἀγρυπνὴ κατὰ νοῦν μηδένα ἔχουσα εἰ μὴ ἐμὲ τὸν δεῖνα μόνον, 1510 seqq. εἰ κάθηται μὴ καθήσθω, εἰ λαλεῖ πρὸς τινα μὴ λαλείτω, εἰ ἐμβλέπει τινὸν μὴ ἐμβλέπετω, εἰ προσέρχεται τινὶ μὴ προσερχέσθω, εἰ περιπατεῖ μὴ περιπατείτω, εἰ πίνει μὴ πινέτω, εἰ ἐσθίει μὴ ἐσθίετω, εἰ καταφιλεῖ τινα μὴ καταφιλείτω, εἰ τέρπεται τινὶ ἥδονῇ μὴ τερπέσθω, εἰ κοιμάται μὴ κοιμάσθω, ἀλλ' ἐμὲ μόνον τὸν δεῖνα κατὰ νοῦν ἔχέτω ἐμοῦ μόνου ἐπιθυμείτω ἐμὲ μόνον στεργέτω. unde, ni fallor, appetat verba κατὰ νοῦν εἰ quem tractamus versui restituenda esse. ferri autem nullo

¹⁾ Alexandrinorum poetarum artem sapit etiam artificiosa illa iteratio δεῦρ' Ἔκάτη . . . τὰν Ἔκάταν σε καλῶ. ²⁾ Conferatis v. 3174 βέπτων πρὸς ἀπτλιώτην λέγε τρίς· μασκέλλη μασκέλλω φυσικεταβῶν ορεοβάτηρα ριζήθιων ἵππογθιων πυρίπονας, unde unam continuamque magorum formulam interpositam esse perspicitus. conferatis praeterea v. 1569. 2057. 2002. papyri Mimaut versus 90. 120. 139. 140, tabellam Alexandrinam editam a C. Wachsmuth in Mus. Rhen. XVIII 563, 23 . . . πεντέλω ενοικεῖται· ω ορεοβάτης ριζήθιων ἵππογθιων πυρίπονα . . . papyri Lugdunensis ab A. Dietrich editae (Annal. philol. Suppl. XVI) p. 810, 10 τὸν μασκέλλαι τὸν μασκέλλων τὸν φνου τὸν κενταριῶν, τὸν ορεοβάτηρα τὸν ἵππογθιων τὸν ριζήθιων τὴν πυρίπονας.

modo possunt quae in papyro leguntur εἰς τόδε ἐμοῦ τοῦ δεῖνα, cum poeta iam antea ἐπ' ἐμαῖσι θύραις dixerit rursusque τοῦ δεῖνα illud suspicionem moveat; de certa enim muliere poetam verba facere vel liberorum mentio in prioribus versibus facta ostendit. praeterea ineptissime inter participia illa ληθομένη τέκνων, στυγέουσα τὸ πᾶν ἀνδρῶν γένος, μόνον δὲ ἐμὲ ἔχουσα interponitur εἰς τόδε ἐμοῦ τοῦ δεῖνα (δῶμα). rursus igitur magum, ut pronomen τοῦ δεῖνα in incantationis praeceptis necessarium inferret, poetae verba immutasse versumque sic fere restituendum esse credimus (μηδένα τῶν κατὰ νοῦν) μοῦνον δὲ ἐμὲ ἔχουσα παρέστω: oblita liberorum, perosa omne virorum mulierumque genus, immo de illis ne cogitans quidem sed me unum mente tenens adsit. addit poeta ἐν φρεσὶ δαμναμένῃ χρατερής ὑπ' ἔρωτος ἀνάγκης, quibus verbis egregie exaggeratum repeti prioris strophae exitum intellegitis δαμναμένη ψυχὴν ἐπ' ἐμῷ φιλότητι καὶ εὐνῇ, eodem modo verbis ἐμὲ δὲ φρεσὶν ἐγκαταθέσθω respondent in altera stropha μηδένα τῶν κατὰ νοῦν μοῦνον δὲ ἐμὲ ἔχουσα nec non priori versui εἰ δέ τιν' ἄλλον ἔχοισ' οὐδὲ ἐν κόλποις κατάκειται καίνον ἀπωσάσθω fortiores hi ληθομένη τέκνων τε συνηθείς τε τοκήνων καὶ στυγέουσα τὸ πᾶν ἀνδρῶν γένος ἡδὲ γυναικῶν. appareat etiam hac in stropha de insomnia mulieris poetam locutum esse verbisque τειρέσθω δὲ ἐπ' ἐμαῖσι φιλαγρύπνοισι μερίμναις respondere illud μανιομένη δὲ ἵκλητ. conferatis velim v. 2487 καὶ βάσταξον αὐτῆς τὸν ὄπνον καὶ δὸς αὐτῇ καύσιν ψυχῆς κόλασιν φρενὸν καὶ παροίστρησιν. itaque inter huius strophae versum primum δεῦρ' Ἐκάτη πυρίους καλῶ σ' ἐπ' ἐμαῖς ἐπαοιδᾶς eumque, qui a verbis μανιομένη δὲ ἵκλητ incipit, sex versus intercidisse credo, quibus diligentius poeta quomodo mulierem ab Hecate vexari vellet exposuit.

Confidentius iam ad tertiae strophae miseras reliquias accedimus, quae certe et ipsa a verbis δεῦρ' Ἐκάτη initium sumpsit, quorum locum magus mysticam formulam θενονθι τιθελωθι γνωρ τενθηνωρ πολυωνυμε καλασσουσ παζαουσ διο καλλιδηγμα καισαβι tenere iussit. deinde rursus insomnia fortissimis verbis usus mulieri imprecatur poeta φλέξιν ἀκοιφάτῳ πυρὶ τὴν ψυχὴν¹ — τῆς δεῖνα repugnante metro addidit magus, nomen proprium, puto, extrudens, quod et in prima stropha eodem loco proferebatur et in secunda cum sex qui hanc sententiam persequebantur versibus omissum est. pergit magus καὶ δὲ πάνω καθήμενος Μιχαήλ e. q. s. quae verba toto caelo distant ab eo quod poetae tractandum fuit argumento. itaque licet Orphici carminis vestigia ibi deprendatis velut in verbis ιώ πασικάτεια καὶ ιώ πασικεδέουσα, ιώ παντροφέουσα, aliena sunt illa ab ea quam nunc tractamus incantatione. reliqua magi verba καὶ οὔτιν e. q. s. versibus adaptabat vir doctissimus A. Dietrich in egregio illo quem Abraxas inscripsit libro p. 123 ἐφθ' οὐδάτον χρατείσι καὶ γάιης ἡδὲ σκότῳ δὲ καλέουσι δράκοντα μέγαν de reliquis et ipse desperans. assentimur, modo concedat vir doctissimus aliunde etiam haec arrepta esse. poetae verba agnoscitis in v. 2782 σπεῦδε τάχιστα τὸν επ εμαῖσι θύραις παρέστω, unde Meineke σπεῦδε τάχιστ' ήδη δὲ ἐμαῖσι θύραις παρέστω elicuit, equidem, et quia nusquam poeta ad ipsam mulierem se convertit et quoniam vox τάχιστα et in prima et in altera stropha cum verbo παρέστω coniungitur, potius σπεῦδουσ' ήδη τάχιστ' ἐπ' ἐμαῖσι θύραις παρέστω effecerim; ultimus versus, quem omisit magus, a verbis δαμναμένῃ χραδίῃ vel ψυχὴν δαμναμένῃ incipiebat, inter quem et initium octo praeterea versus interciderunt.

Hucusque omnia certa videntur; haec mordax tenebo neque eripi mihi patiar. quae sequentur, cum ultra stropharum fines progredi iam libeat, dubitationi

¹⁾ Conferatis v. 2930 καὶ τῇ δεῖνα ἦν <ο> δεῖνα βαλὲ πυρῶν ἔρωτα ὥστ' ἐπ' ἐμοῦ τοῦ δεῖνα οὐ δὲ δεῖνα φιλότητι ταχίσται.

ut quae maxime obnoxia esse probe scio vosque ne cum prioribus confundatis rogo. iam enim quaerendum nobis est, praecesserintne fortasse singulis huius carminis strophis Orphicae indigationes, quales in papyro v. 2714—26 et 2745—51 legitis, an ex aliis eas carminibus magus adsumpserit. initium igitur hymni qualis nunc est in v. 2714 seqq. respiciamus.

Prima statim verba δευρ' εκάτη γιγασσα διῆγηση μεδέουσα quotiens a viris doctis temptata sint, memoria tenetis, è quibus unus C. Dilthey audacius a papyri ductibus recedens, quae per se ferri possint, effecit Τίτανος ἀπὸ αἰώνος μεδέουσα. equidem Callimachi fragmentum 556, unde proiectus hunc hymnum aggressus sum, conferre vos iubeo. scholia enim Theocrito in codice Ambrosiano adscripta ad versum II 12 exhibent: Καλλίμαχος, καταλέξω δέ, φησὶ ... τῇ Δήμητρι μιχθεῖς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἐκάτην διεφέρουσαν ίσχύν καὶ μεγέθει. ἦν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόνης ζήτησιν. καὶ νῦν Ἀρτεμις καλεῖται καὶ Φύλαξ καὶ Δαδοῦχος καὶ Φωσφόρος καὶ Χθονία. ita haec eduntur a bono viro; κατὰ λέξιν, id est ad verbum, scribendum esse perspexit O. Schneider locumque ita constituit Καλλίμαχος κατὰ λέξιν φησὸν οὕτως: cum deceptus tribus illis punctis in codice aliquid legi non posse putaret. sed illa animi causa plerumque ab editore posita esse, qui neque diligentem neque bene oculatum in codice describendo se praestitit, Eduardus Schwartz, qui ipse codicem inspexit, benigne me docuit. ego codex Ambrosianus quid hoc loco exhibeat nescio. sed Romae in bibliotheca Barberina (II 35) codicem inveni saeculo XV nitidissime exaratum, qui foliis 24 scholia ad Theocrita idyllia et fistulam neque non ad Dosiadis securim aliamque pertinentia continet. in Theocriteis ad verbum congruit cum Ambrosiano nisi quod nonnullae locum mutaverunt glossae. codex utrum de Ambrosiano, an de archetypo eius descriptus sit, nisi illo inspecto diiudicari non potest; equidem ex ipso Ambrosiano summa cum fide descriptum eum credo. quo in codice cum haec legantur καλλίμαχος, καταλέξω δὲ φησὶ τῇ Δήμητρι, idem in Ambrosiano exaratum fuisse puto locumque sic constituo Καλλίμαχος κατὰ λέξιν ὡδέ φησι· τῇ Δήμητρι. e. q. s. ad infinitivum πεμψθῆναι, quoniam ipsa Callimachi verba laudantur, supplendum esse φασιν vel φησιν bene adnotat Otto Schneider sed cum aperte illa narratione explicitentur epitheta deae, addatur necesse est ante verba καὶ νῦν καλεῖται vox ὑδος, nisi forte ante eam etiam plura a festinante scriba omissa sunt. ita igitur scripserim: Καλλίμαχος κατὰ λέξιν ὡδέ φησιν. τῇ Δήμητρι μιχθεῖς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἐκάτην διεφέρουσαν ίσχύν καὶ μεγέθει. ἦν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόνης ζήτησιν . . . . . φησιν. διὸ καὶ νῦν Ἀρτεμις καλεῖται καὶ Φύλαξ καὶ Δαδοῦχος καὶ Φωσφόρος καὶ Χθονία. quid sibi velit verbum νῦν nemo, qui obiter scholia graeca inspexit, ignorat. de certo aliquo carmine loquitur Callimachus, ubi Hecatae haec epitheta tributa invenit. ceterum conferatis velim Schol. Genev. zu Theocr. 17, 98 περὶ τοῦ Νείλου Καλλίμαχος ἐν ἐνί που τῶν Ὑπομνημάτων φησὸν εἰρηκέναι τινας Μιλησίους κτίσαντας τὴν Ναύκρατιν προσαγορεῦσσι τὸν κατ' Αἴγυπτον ποταμὸν Νείλον ἀπὸ τοῦ κτιστοῦ Νείλου θεμένους τὴν προστηρίαν. Orphicum fuisse hoc carmen Apollonii Rhodii docet scholiasta ad v. III 467 τινὲς αὐτήν φασι (τῇ Ἐκάτην) Διὸς εἶναι παιδα· ἐν δὲ τοῖς Ὁρφικοῖς Δήμητρος γενεalogεῖται „καὶ τότε δὴ Ἐκάτην Δημὸς τέκεν εὐπατέρευεν“.

Cereris filia apud poetas est Δημόνη, quo vocabulo ipse Callimachus utitur. iam si respicietis papyri ductus διῆγηση μεδέουσα, mecum opinor scribetis Δημόνη μεδέουσα, hoc est Cereris filia regina. eandem διεφέρουσαν ίσχύν καὶ μεγέθει describit Callimachus, quibus verbis respondet quod in hymno praecedit vocabulum γιγάσσα inepite certe ab homine imperito de voce γίγας derivatum sensui autem aptissimum. at ipsa

vox γίγας, quam reponere statim mecum voletis, metro respuitur; neque enim nisi apud Sibyllinorum oraculorum auctores producta prima syllaba invenitur. itaque haud scio an scribendum nobis sit Δεῦρ' Ἐκάτη, τὸ γίγας Δημόνη μεδέουσα. qui sequitur versus περὶ τινα βαυβω φρουρη τοχεσαρα a mago aut insertus aut foedissime interpolatus est, cum neque quid vox βαυβω neque quid φρουρη sibi velit perspiciamus et vocabulo βαυβω saepius utantur magi velut auctor papyri Anastasii (Wessely p. 138 v. 437) στήλη ἐν τοῖς χάρταις > ἐστὶ γραφούμενη . . . οὐεσενιγάδων ορθωβαυβω νοη οὐηρε ε. q. s. auctor nostrae papyri v. 2201 αεγιουω βαυβω φορβα ορεοβαζαγρα ε. q. s. magus papyri Berolinensis editae a Partheio in dissertationibus Academiae Regiae Berol. 1866 p. 124, 150 βαυβω, 150, 33 αδων ορθω βαυβω. conferatis librum Albrechti Dietrich Abraxas inscriptum p. 201, 19. frustra tali in versu quaeretis, quam vocem magus expulerit, mystica vocabula inferens; verisimilius videtur haec verba sicut 2768—81 ab eo aliunde interposita esse. — pergit papyrus αδμητη λυδη αδαματωρ ευπατορεια ubi ευμάτωρ ευπατέρεια egregie restituit Nauck.¹ Λυδη hoc uno loco appellatur Hecate; sed cum haec dea artissime cohaereat cum Bacchi orgiis, quae a Timolo Lydiae monte allata esse dicit Euripides, equidem verbum intactum relinquam. αδμητη et apud Sophoclem audit Diana (El. 1240 οὐ τὰν Ἀρτεμιν τὰν αἰὲν αδμηταν) et in Orphicis hymnis LIV 25 παρθένοι αδμηται dicuntur, unde nomen duxit Eurysthe filia Iunonis sacerdos.²

Sequentem versum Millerus ita constituit Δαδοῦς γίγεμόνη χρατερὴ οὐκώνεις κούρη. sed languet adiectivum χρατερή, nisi cum substantivo κούρη coniungitur; scribatis igitur χρατερὴ γίγεμόνης κούρη id quod vel papyri ductibus καταψυκνυγενα melius respondet. haec tandem dea invocatur κλδη διακενέα πύλας κλυτοῦ αδάμαντος, Ἀρτεμι. quae verba cum ad Tartari portas referenda sint, Kluménu Miller, κλειτοῦ Meinecke, ἀλύτου equidem scribendum propono. appareat eandem indigitandi formulam, quae a Theocrito exprimitur verbis τὸ δὲ Ἀρτεμι καὶ τὸν ἀναδη κινήσαις καὶ αδάμαντα καὶ εἰ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο, affiri. sed cum ibi codices τὸν ἐν ἔδη exhibeant, paulo diligentius tractandus est locus. ut omittam quae de dialecto ususque Theocriteo exposuerunt viri docti — hoc velim concedatis τὸν ἐν Ἀιδη ἀδάμαντα pro simplici verbo τὸν Ἀιδη aut τὸν ἀδάμαντα non bene diei ideoque ne in hoc quidem carmine πύλας κλειτοῦ ἀδάμαντος scribendum esse, sed revera adamantinas Tartari portas in hoc significari. iam si apud Theocritum τὸν ἐν Ἀιδη ἀδάμαντα in hymno πύλας Kluménu ἀδάμαντος³ scribimus, in hoc certe displicant genetivi parum apte inter se iuncti πύλας ἀδάμαντος; quae sunt Kluménu, apud Theocritum autem miro verborum ambitu δὲ ἐν Ἀιδη ἀδάμας dicitur porta Tartari,

¹) πανδημάτωρ, quod proponit Dilthey, vel eo nomine displicet, quod infra recurrit πανδημάταιρα.
²) Αδμητη vox cum et nominis proprii et adiectivi vice fungi possit, in miro quendam errorem sacerdotes Romanos induxisse videtur. scitis, sodales humanissimi, me Vestam deam adventiciam cultumque eius e Magna Graecia petitum credere. iam velim recordemini verborum, quibus pontifex maximus virginem Vestalem capit „te Amata capio“ (Gellius I 12, 14 e primo Fabii Pictoris libro). Labeonem, cui Gellius haec debet, stupide nomen interpretari non miramus neque Vergilium Amatam inde sibi nympham pii Aeneae socrum fixuisse. illud miramus quod de Ilia a Marte amata nostrestris hariolantur, quasi ulla apud Romanos ἵρων γάμου vestigia inveniantur, sed cur „amata“ dicitur puellula sex vel novem annorum, ubi ad castitatem virginitatemque perpetuam eligitur? in exemplari Graeco, ni fallor, fuit τὸν αδηταν „ita te intactam virginem capio“, quod verbum cum suae gentis formulis deceptus nomen proprium crederet, interpres intactum reliquit. idem quomodo in Amatae nomen abierit facilime perspicitur. audacter me progredi dicitis, ego audacius eos, qui ex talibus verbis arcanae vetutissimaeque Italorum religionis imaginem sibi fingunt. ³⁾ nam si πύλας κλειτοῦ ἀδάμαντος scribitis superfluum videtur adiectivum.

omittitur id, quod vel maxime desideramus, „quae non facile recluditur“, ut bene pergit poeta καὶ εἰ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο. at in hymno si ἀλύτω ἀδάμαντος; reponitis, egregie hoc opponitur verbo διαζένθει ipsiusque deae mirandam vim describit, neque non apud Theocritum verba ἀναδῆ ἀδάμαντα bene nos traducunt ad sequentia. uterque poeta adiectivo eundem exprimit sensum, qui Propertii verbis V 11, 3 inest „non exorato stant adamante viae“. errant enim qui Theocriteum illud ἀναδῆ ἀδάμαντα interpretantur durum, cum λᾶς ἀναδῆς, κυδοιμὸς ἀναδῆς, πότμος ἀναδῆς apud Homerum et Pindarum, θῶντες ἀναδῆς apud ipsum Theocritum (24, 24) semper significet cum, qui non habet αἴδη i. e. misericordiam, qui nemini parcit, neque potuit cui tales incantationes notae erant ἀναδῆ ἀδάμαντα κινεῖ aliter interpretari quam Tartari portas movere, neque Ovidius cum in arte amatoria iuveni suadet (I 659) „Et lacrimae prosunt; lacrimis adamanta movebis; Fac madidas videat, si potes, illa genas,“ non respicit Vergilianum illud „Acheronta movebo“ (Aen. VII 314), quamquam et ipse subaudiri vult „ut Acherontis portas, ita immitem durumque puellae animum movebis“. deam cui nihil difficile sit, artificiose describit Theocritus; eadem ut mirabili sua vi Tartari portas reseindens veniat, in hymno imploratur; quid magis genuinum incantationique aptum sit, facile perspicitis.¹ verba ἀλύτως ἀδάμανται coniuncta inter se leguntur etiam apud Rhianum (Anthol. XII 93, 8) ἀλυτῷ δ' ὡς ἀδάμανται μενεῖς.

Pergit papyrus αρτεμιη καὶ πρόσωπος επίσκοπος γραμματη, unde violentius Meineke Ἀρτεμιη καὶ πάρος ἄμμιν ἐπίσκοπος ἡθὺ μεγίστη, leniore manu Dilthey Ἀρτεμις ἡ καὶ πρόσθεν ἐπίσκοπος ἡθὺ μεγίστη effecit. sed omitti non potuit cuiusnam hominis vel negotii ἐπίσκοπος diceretur dea; id quod ipse scriba sensisse videtur. neque vero πρόσθε μου ἐπίσκοπος vel tale quid placeret, siquidem hoc prooemium cum eis quae secūntur incantationibus coniungitis. tum enim — perspiciat velim ceteras papyri incantationes — poeta suum nomen prodere deamque ita fere invocare debebat „si unquam mei mearamque precum curam gessisti, nunc veni, nunc τελέσον ταύτας ἐπαοιδάς“.² itaque hiatum gravius interpungendo excusans ita scripserim

¹ Occasione oblata paucos Theocriti versus cum papyri praeceptis conferam, velut ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἔγὼ σὺν δάμοιν τάχω, ὃς τάκοι^θ ὁ Μύνδος αὐτίκα Δέλφις ευν. v. 1540 ζαύρνα ὃς ἔγω σε κατακάν, εἰ (pap. καὶ) δυνατή εἰ, οὕτω ἡς φύλο τῆς δεῖνα κατακάυσον τὸν ἐγκέφαλον, ἔκκυσον καὶ ἔκστρεψον αὐτῆς τὰ σπλαγχνα, ἔκσταξον αὐτῆς τὸ αἷμα, ἥντις ἔλθῃ πρὸς ἐπὲ τὸν δεῖνα τῆς δεῖνας in eadem papyro v. 2939 legitis ἐὰν ἵδης τὸν ἀστέρα λαμπορίζοντα σημεῖον ὅτι ἐκρύσθη, ἐὰν δὲ σπινθηροβιολοῦντα, ἐν τῇ ὕδη ἡλθεν (scil. ἡ θεὸς). conferatis Theocr. 36 ἡ θεὸς ἐν τριθόναι. sed talia fortasse a Sophrone recepit, incantations ipsas pulcherrimas certe non ει mimo sed Orphicorum e carminibus repetit, id quod et hoc carmine et Orphico illo hymno quem servavit Origenes adv. haer. p. 72 probatur. ibi enim cum Hecate invocetur χαίροντας σκυλακῶν ὑλαχῆ τε καὶ αἴματι φοινῷ ἀν νέκυας στείχουσα καὶ ἡρία τεθνητῶν inde expressos esse intellexit Bergk (Poet. Lyr. III 4 pag. 682) Theocriti versus τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι ἐργομένη νεκύων ἀνά τ' ἡρία καὶ μέλαιν αἷμα. bucolicos poetas cum bubulcis Orphicis aliquo nexu coniunctos esse et alii et nos dudum suspiciati sumus sed quod Orphici hymni versum supra laudatum a grammaticis pro Theocrite habitum esse contendit Meineke, quia Etymologici magni auctor p. 437, 17 Theocrito adscribat verba καὶ ἡρία κεκυητών, nemini opinor sententiam probavit, quamquam etiam magis erasse eos, qui Theocriti versum ἐργομένην νεκύων ἀνά τάρια κεκυητών scriberant, quivis concedet. ipsa glossa in genuini operis codicibus A et B ita tradit: „Ἡρία· διάφορος τόνος διάφορον ποιεῖ στημανόμενον. ἐὰν μὲν προπαροξύτων, σημαίνει τὰ ἔρια κατὰ ἔκτασιν, ἐὰν δὲ παροιεύνωσι ἡρία, σημαίνει τοὺς τάροις, παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν. τὸ παλαιὸν γάρ ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον μήτε αἰδήρων μήτε χαλκῆι κεραυνέου. ἢ παρὰ τὸν ἀέρα (cod. A. τὴν ἄ.) ἡγουν τὸν σκότον τὸν ἐπικείμενον τοὺς τεθνεῶτας. Θεόκριτος „πάντα δένδρα καὶ ἡρία κεκυητών“ καὶ Καλλίμαχος „τίνος ἡρίον ἴστατε τοῦτο“ (codd. ισταται est fr. 251, correetit Bentley). apparent Theocritum hostilem quandam incursionem descriptissem verbis δένδρεα πάντα καὶ ἡρία κεκυητών fragmentisque poetae adscribendum esse versum.
² cf. Theocriti vers. 14 καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὑπάδει Φάρμακα ταῦτ' ἔρδουσα χερίσοντα μήτε τι Κίρκης Μήτε τι Μηδείας μήτε ξανθᾶς Περιπήτας.

Ἄρτεμι· εἰ καὶ πρόσθεν ἐπίσκοπος ἦσθα μεγίστη . . .

πότνια, ὥρεῖχθων, σκυλακαγέτι, πανδαμάταιρα,
εἰνοδία, τρικάρπα, φρέσφορε, παρθένε σεμνή.

Hecaten¹⁾ σκυλακῆτιν ex Orphicis hymnis, σκυλακοτρόφου e Nonni Dionysiaca (44, 195) novimus. huius autem hymni auctor, ut recte adnotat Nauck, Diana²⁾ κυναγῶν vel κυναγέτιδος (Pollux V 13) memor docte inde sibi finxit verbum σκυλακαγέτις, idem παρθένε σεμνή deam appellat eodem euphemismi genere usus, quo Furiae θεαὶ σεμναὶ nominantur. neque vero ex certa horum poetarum consuetudine talem in versum exire poterat invocatio deae, sed finiri debebat aut verbis ἔλθε aut καλῶ σε vel κλῆσο σε. concidunt igitur quae ex versu subsequentे σε καλῶ εἰλεφονα λωεσσα αὐδναῖα πολύμορφες eliciunt Meineke et Dilthey, cuius initium recte Millerus ita constituit κλῆσο σ' ἔλλοφόνα. sequitur vocabulum mysticum λωεσσα, quod infra in versu 2746 redit, deinde αὐδναῖα quae vox a viro docto M. Maury cum mensis nomine apud Macedonas Αὐδναῖος collata est. recepit hoc Dilthey ipsum mensem Αὐδναῖον a deo Αἰδωνεύς vel Αἰδώνης dictum esse adserens scribique iussit ἔλλοφόνα καὶ Λυδναῖη πολύμορφες. sed illud ipsum quod inserit καὶ a consuetudine huius poetae recedit. itaque, si vel tales locos coniecturis temptare per vos licet, collatis huius papyri versibus 2853—27 quibus Luna id est Hecate invokeatur

οὐρανία λυμνᾶτι <τ>, ὀρείπλανε εἰνοδία τε,

νερτερία νυχία τ', διδωνία σκοτία τε,

ἥσυχε καὶ δασπλήτι, τάχοις ἐν δαίταις ἔχουσα

scribam κλῆσο σ' ἔλλοφόνα, Λιδναῖα, πολύμορφες. Λιδναῖα enim est ipsa γένοντα Hecate, ἔλλοφόνα autem Dianam (vel Hecaten) ἐλαφηβόλον vel ἐλαφοκότονον eodem artificio usus poeta appellat, quo Callimachus (III 190) ἔλλοφόνον Βριτόμαρτι dicit.

Iam velim, sodales humanissimi, prooemium hoc, sicut infra scriptum est, perlegatis, ut num ab auctore trium incantationis stropharum scriptum sit. diiudicetis. perpendatis Alexandrinae artis vestigia, qualia in verbis Δησινη, σκυλακαγέτις, ἔλλοφόνα deprehenduntur, reputetis Theocritum saepius cum incantationibus illis semel cum hoc prooemio consentire; ipsum eius initium δεῦρο 'Εκάτη minime Orphicis in hymnis soleme videatis quam apte excipiatur trium stropharum initiis δεῦρο 'Εκάτη, prooemii exitus, qui est κλῆσο σ' ἔλλοφόνα, Λιδναῖα, πολύμορφες, quam bene nos traducat ad subsequentes versus τὰν 'Εκάτην σε καλῶ σὲν ἀποφθιμένοις ἀώραις — eidem poetae haec mecum adtribuetis.

Aliter iudico de papyri versibus 2745—51 quae inter priores strophas interpositi sunt:

ἀλλὰ σύ, ω 'Εκάτη, πολύώνυμε παρθένε κούρα —

λωεσσα ελομαῖα λωεσφυλακα καὶ ιωπη —¹⁾

Περσεφόνα, τρικάρπα, <θεὰ> πυριφοίτε, βοῶπι —

βουοφορθή πανφορθα φορθάρα ακτιωρι ερετχιγαλ νεζουτοσουαληθ παρα θυρωις πυπολη δεδεζωρηξιπυλη τε. neque enim si poetae non infimo mecum et prooemium et tres illas incantationes

¹⁾ Etiam in illo quem Origenes advers. haeret. (p. 72 M.) servavit Orphico hymno qui et ipse in nonnullis cum Theocriteo carmine concinit, indigitatio clauditur epitheto πολύμορφες. ²⁾ Mystica haec verba intacta relinquenda esse docent verba πανοπαια ιώπη v. 2965 et ea quae supra exscripsimus. quae secuntur conferatis velim cum versibus 1260. 1432. 1402. 2060. 2348. 2484. 2913. 2958. 2213. 2291. 2601—3 aliis.

tribuetis, eundem synonyma παρθένε κούρη coniungere, praesertim cum antea χριτερὴ χύψαγεν κούρη et παρθένε σεμνή dixerit, aut epitheton τρικάρανς iterare ereditis. praeterea prioris versus initium ἀλλὰ σύ nexum sententiarum perturbat. aliunde igitur et haec magus inseruit et ea quae inter secundam tertiamque stropham leguntur 2763 – 66 θεωρή τιθελωρή τηνωρ τενθηγωρ πολυωνυμες κυκλεουσα παζαουσ αχλιδημα και σαβ. ipsi poetae haec fere tribuenda sunt:

Δεῦρ' Ἐκάτη, τὸ γίγας Δημόνη μεδέουσα

ἀδμῆτη, Λυδή, εὐμάτωρ, εὐπατέρεια,
δρῦδονχ, ἡγεμόνη, χριτερὴ χύψαγεν κούρη,
5 κλῦθι διαζεύξασα πύλας ἀλύτου ἀδάμαντος,
Ἄρτεμι· εἰ καὶ πρόσθεν ἐπίσκοπος ἦσθι μεγίστη

10 πότνια, ῥήξιθων, σκυλακαγέτι, πανδαμάτειρα,
εινοδία, τρικάρανε, φαεσφόρε, παρθένε σεμνή,
κλῆσιν σ' ἔλλοφόνα, Αἴδιωναία, πολύμορφε.

Δεῦρ' Ἐκάτη, Τριοδῖτη, πυρίπνοο φάσιατ' ἔχουσα
αἵ τ' ἔλαχες δεινάς μὲν ὄδοις χαλεπάς δ' ἐπιπομπάς,
15 τάν Ἐκάταν σε καλῶ σύν ἀποφθιμένοισιν ἀώροις·
κεῖ τινες ἡρώων θάνον ἀγναῖοι καὶ ἀπαίδες,
ἄγρια συρίζοντες ἐπ' ὄχροισι θυμὸν ἔχοντες
στάντες ὑπὲρ κεφαλῆς ἀφελέσθ' . . . γλυκὸν ὅπνον,
μηδέ ποτε βλέφαρον βλέφαρῳ καλλητὸν ἐπέλθοι,
20 τειρέσθιω δ' ἐπ' ἐμαῖσι φιλαγρύπνοισι μερίμναις.
εἰ δέ τιν' ἄλλον ἔχοις (ἄδ') ἐν κόλποις κατάκειται,
κεῖνον ἀπωσάσθω, ἐμὲ δὲ φρεσὶν ἐγκαταθέεσθω,
καὶ προλιποῦσα τάχιστ' ἐπ' ἐμοῖς προθύροισι παρέστω
δαμναμένη ψυχὴν ἐπ' ἐμῇ φιλότητι καὶ εὐνῆ.

25 Δεῦρ' Ἐκάτη, πυρίουλε, καλῶ σ' ἐπ' ἐμαῖς ἐπαοιδαῖς·

32 μαινομένη δ' ἱκέλη ἐπ' ἐμαῖσι θύροισι τάχιστα
ληθομένη τέκνων (τε) συνηθείης τε τοκήνων
καὶ στυγέουσα τὸ πᾶν ἀνδρῶν γένος ἡδὲ γυναικῶν,
35 (μηδένα τῶν κατὰ νοῦν) μοῦνον δ' ἔμ' ἔχουσα παρέστω
ἐν φρεσὶ δαμναμένη χριτερῆς ὑπ' ἔρωτος ἀνάγκης.

37   <Δεῦρ' Ἐκάτη> . . . . .

42 φλέξον ἀκοιμάτιφ πυρὶ τὴν ψυχὴν . . . . .

47 σπεῦδουσ' οἵδε τάχιστ' ἐπ' ἐμαῖσι θύραιις παρέστω
〈δαμνυμένη κραδίτη〉 . . . . .

Ex quadraginta octo fere versibus viginti intercederunt; tamen vel sic eximiam carminis pulchritudinem agnoscet posse confido. idem etsi marcescenti Alexandrinorum poesi, hoc est nostri fere aevi initio propter res metrieas equidem tribuo, non de Theoceriti carmine sed de vetustiore exemplari pendere persuasum habeo. conferatis enim illius versus 43—52 rursus cum tribus huius carminis strophis: ter se libantem eadem canere dicit Simaetha, ipsa tamen verba non iterantur, sed semel lepido Alexandrinorum more exornatae proferuntur eadem, quae in „hymno,” sententiae εἴτε γόνα τάγνῳ παρακέλιται εἴτε καὶ ἄνηρ λάθις ἔχοι — sed τόσσον, δέσσον πόνη Θησέα φαντὶ κτλ. deinde μανομένῳ ἔκελος εἰς τὸν δῶμα περίσσαι — sed οὕτως μανομένος ὡς αἱ ἵπποι κτλ. quod etsi poetae facile condonamus, simplieius elegantiusque difficultatem ab „hymni“ auctore evitatam dicimus, qui revera eandem ter exhibet incantationem. respiciatis Theoceriti v. 33 τὸ δὲ Ἀρτεμι καὶ τὸν ἀναιδῆ κινήσαις κ' ἀδάμαντα hymnique verba κλεψι διαζεύγασσα πύλας ἀλύτου ἀδάμαντος, Ἀρτεμι. his proprie et apte dea, quae est κλειδοῦχος Ταρτάρου, quae a patre ipso in Orcum missa est, invocatur; artificiosius inflectit sententiam Theoceritus, sed ipsis verbis τὸ δὲ Ἀρτεμι se ex eodem exemplari pendere profitetur. relegatis Callimachi fragmentum: propterea quia Iovis filia in Orcum missa est, nunc dicitur Ἀρτεμις; καὶ Φύλας; καὶ Δηδοῦχος; καὶ Φωσφόρος; καὶ Χθονίας: de simili carmine pendet et ille, licet in „hymno“ qualis nunc est non legantur epitheta Φύλας; et Χθονίας. Duobus igitur e fontibus hausit Theoceritus, et Sophronis e mimo et vetustioris poetae eiusque Orphici e carmine.

INDEX LECTIÖNUM.

In ordine theologico.

- Dr. Augustus Guilelmus Dieckhoff, P. P. O., 1) privatim: historiae ecclesiasticae partem primam quinques h. IX; 2) privatim: historiam dogmatum quinques h. X docebit.
- Dr. Ludovicus Schulze, P. P. O., 1) privatim: theologiam fundamentalem sive apologeticam quinques p. h. h. XI—XII docebit; 2) privatim: encyclopaediam et methodologiam theologiae ter p. h. h. XII—I diebus Iovis. Veneris, Saturni tradet; 3) privatim: historiam theologiae recentioris inde ab aetate Kantii maxime ratione habita Schleiermacheri et Ritschlii explicabit ter p. h. h. XII—I diebus Lunae, Martis, Mercurii.
- Dr. Carolus Fridericus Noesgen, P. P. O., 1) privatim: evangelium Ioannis quinques p. h. h. VIII—IX interpretabitur; 2) privatim: theologiam symbolicam comparativam quinques p. h. h. IX—X tradet.
- Dr. Fridericus Hashagen, P. P. O., 1) privatim: catecheticon et theologiam pastoralem quinis per hebdom. scholis docebit; 2) publice: historiam praedicat. evangel. (II part.) semel p. h. tradet; 3) publice: exercitationes homileticas et catecheticas in seminario habendas quaternis p. h. scholis moderabitur.
- Dr. Eduardus Koenig, P. P. O. h. t. Decanus, 1) privatim: introductionem in libros Veteris Testamenti et canonicos et apocryphos proponet, quinis primis cuiusque hebdomadis diebus h. III; 2) privatim: vaticinia libri Jesaiani interpretabitur iisdem diebus h. IV.

In ordine iuridico.

- Dr. Franeiseus Bernhöft, P. P. O. h. t. Decanus, privatim: 1) historiam iuris Romani docebit ter p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii h. X; 2) pandectarum partem primam (*iura generalia*) tractabit quater p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis h. IX; 3) conversatorium de pandectarum parte prima (*iuribus generalibus*) offert bis p. h. diebus Lunae et Martis h. XII; 4) exegeticum habebit semel p. h. die Mercurii h. XII.
- Dr. Bernardus Matthiass, P. P. O., privatim: 1) institutiones iuris Romani tractabit quaternis p. h. scholis diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis h. XI—XII; 2) pandectarum secundam partem (de iuribus in re et familiae) enarrabit quaternis p. h. scholis diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis h. X—XI; 3) conversatorium de pandectarum secunda parte (de iuribus in re et familiae) instituet binis p. h. scholis diebus Iovis et Veneris h. XII—I; 4) practicis exercitationibus praeerit singulis p. h. scholis die Veneris h. XI—XII.
- Dr. Hugo Sachsse, P. P. O., privatim: 1) ius ecclesiasticum docebit quinis p. h. scholis diebus Martis et Iovis h. V—VII, die Veneris h. V—VI; 2) theoriam processus criminalis tractabit quinis p. h. scholis die Lunae h. IV—VI, diebus Martis, Iovis, Veneris h. IV—V; 3) quaelibet in iuris publici disciplinis conversatoria vel exegética commilitonibus offert.
- Dr. Carolus Lehmann, P. P. O., privatim: 1) ius privatum Germanicum tractabit cottidie h. XI—XII; 2) historiam iuris Germanici docebit quaternis p. h. scholis diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. XII—I; 3) conversatorium instituet de iure commercii et cambiali.
- Dr. Fridericus Oetker, P. P. O., privatim: 1) theoriam processus civilis tractabit septenis p. h. scholis h. X—XI, die Martis h. IX—XI; 2) conversatorium cum exercitationibus practicis instituet de processu civili binis p. h. scholis die Mercurii h. V—VII.

In ordine medico.

- Dr. **Theodorus Thierfelder**, P. P. O., Academiae Senior, 1) publice: therapiam generalem docebit die Iovis h. VI; 2) privatum: exercitationes practicas in clinico medico moderabitur cottidie h. X et dim.
- Dr. **Fridericus Schatz**, P. P. O., 1) privatum: in clinico gynaecologico exercitationes practicas quater p. h. moderabitur h. VIII; 2) publice: de aegrotis et partibus polyclinicis disseret bis p. h. hora VIII; 3) privatum: mulierum morbos ter p. h. h. III; 4) privatum: medicinam forensem ternis horis p. h. docebit; 5) privatum: aegrotas polyclinicas demonstrabit hora II cottidie privatissime.
- Dr. **Albertus Thierfelder**, P. P. O., 1) privatum: anatomiam pathologicam specialem cottidie h. VIII docebit; 2) privatum: cursum et anatomiae et histologiae pathologicae habebit additis demonstrationibus cadavera rite dissecandi diebus Lunae, Mercurii, Veneris, h. XII—I et dim.; 3) privatissime et gratis: prouectorum studia inquisitionibus microscopicis et experimentis pathologicis dicata cottidie moderabitur.
- Dr. **Otto Nasse**, P. P. O. h. t. Decanus, 1) privatum: chemiam physiologicam et pathologicam docebit diebus Martis, Iovis, Saturni h. XII—I; 2) privatum: pharmacologiam diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. IV—V tractabit; 3) privatissime: exercitationes chemicas et ex physiologia et ex pathologia in laboratorio cottidie moderabitur h. IX—VI.
- Dr. **Otto Guilelmus Madelung**, P. P. O., h. t. Rector, 1) publice: capita selecta chirurgiae generalis semel die Iovis h. V—VI tractabit; 2) privatum: exercitationes practicas in clinico chirurgico moderabitur cottidie h. IX—X et dim.
- Dr. **Albertus de Brunn**, P. P. O., 1) privatum: anatomiae systematicae partem primam docebit cottidie h. XII; 2) privatum: osteologiam et syndesmologiam tradet diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. III—IV; 3) privatissime: exercitationes anatomicas cottidie h. VIII—I moderabitur; 4) privatissime: histologiam specialem organorum additis exercitationibus microscopicis tractabit diebus Martis et Iovis h. V—VII; 5) privatum: generationis et evolutionis historiam exponet diebus Mercurii et Saturni h. VII—IX.
- Dr. **Rudolphus Berlin**, P. P. O., 1) privatum: exercitationes practicas in clinico ophthalmiatrico diebus Lunae, Mercurii, Veneris hora XII—I et dim. moderabitur; 2) publice: ophthalmologiam die Martis h. VI—VII docebit; 3) privatum: exercitationes ophthalmoscopicas die Saturni h. VI—VII moderabitur.
- Dr. **Oscarus Langendorff**, P. P. O., 1) publice: encyclopaediam et methodologiam scientiae medicae diebus Mercurii et Veneris h. IV—V; 2) privatum: physiologiae partem priorem (functiones animales) cottidie h. IX—X tradet; 3) privatissime: exercitationes physiologicas bis p. h. hora X—XII moderabitur.
- Dr. **Julius Uffelmann**, P. P. E., privatum: 1) hygienes partem II diebus Martis, Iovis, Veneris hora IV—V; 2) hygienen infantium die Mercurii hora IV—V tractabit; 3) cursum bacteriologicum diebus Martis et Saturni hora XII—I; 4) exercitationes practicas in instituto hygienico diebus Martis, Iovis, Saturni hora XI—XII moderabitur.
- Dr. **Theodorus Gies**, P. P. E., privatum: 1) exercitationes practicas diagnoseos et therapiæ chirurgicæ diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. XII—II; 2) cursum alligandi die Martis h. IV—V habebit.
- Dr. **Fridericus Martius**, P. P. E., privatum: 1) de aegrotis polyclinicis disseret diebus Martis et Iovis hora I—II; 2) cursum practicum aegrotorum inquisitionis moderabitur diebus Lunae et Veneris hora V—VI; 3) de cordis morbis diebus Mercurii et Saturni hora V—VI disseret.
- Dr. **Christianus Lemcke**, privatum: 1) de aegrotis polyclinicis ex larynge auditusque organis laborantibus disseret et exercitationes practicas moderabitur diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. IV—V et dimid; 2) morbos chirurgicos, quibus organa auditus vexantur, docebit diebus Lunae et Mercurii h. VI—VII.
- Dr. **Otto Lubarsch**, privatum: 1) de pathologia generali et anatomia pathologica morborum, qui infectiosi nominantur, disseret ternis p. h. scholis; 2) diagnoseos exercitationes ad anatomiam et histologiam pathologicam pertinentes instituet ita quidem, ut prouectoribus commilitonibus recapitulatio totius anatomiae pathologicae detur bis p. h. die Martis h. II et dimidia — IV, Iovis h. III—V.

In ordine philosophico.

- Dr. Fridericus Guilelmus Schirrmacher, P. P. O., 1) privatum: historiam nationis Germanicae a Caroli V electione usque ad annum 1789 docebit quinis diebus h. XII; 2) privatum: historiam Graecorum a bello Peloponnesiaco usque ad Alexandri Magni tempora deducet binis diebus h. XI; 3) publice: seminarii historicci exercitationes moderari perget binis diebus.
- Dr. Henricus de Stein, P. P. O., privatum: 1) psychologiam ter p. h. hora III—IV diebus Mercurii, Iovis, Veneris; 2) historiam philosophiae antiquae quater p. h. hora IV—V diebus Lunae, Martis, Mercurii, Veneris; 3) historiam paedagogicees recentioris ter p. h. hora V—VI diebus Lunae, Martis. Mercurii.
- Dr. Reinholdus Bechstein, P. P. O., 1) privatum: linguam veterem Germaniae inferioris docebit simulque poema „Heliand“ interpretabitur ter per hebd. diebus Lunae, Iovis, Veneris hora IX—X; 2) privatum: carmina theodisca minora saeculi XI et XII interpretabitur bis per hebd. diebus Martis et Veneris hora X—XI; 3) privatissime: exercitationes cum sodalibus instituet de Germanorum arte metrica bis per hebd. diebus Martis et Saturni hora IX—X; 4) publice: exercitationes seminarii Germanici moderari perget, in quo „Fraudendienst“ poema Ulrici domini ab Liechtenstein tractabitur diebus Mercurii horis IX—XI et Saturni hora X—XI.
- Dr. Ludovicus Matthiesse'n, P. P. O., privatum: 1) physices experimentalis partem alteram docebit quinques p. hebd. h. V—VI; 2) geographiam mathematicam et astronomicam populariem tradet bis p. hebd.; 3) exercitationes physices practicæ quater p. hebd. diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. IX—XII et III—VI instituet.
- Dr. Fridericus Philippi, P. P. O., privatum: 1) interpretationi canticorum, quae V. T. libris historicis inserta sunt, ter p. h. praeerit; 2) Mischnae partem quae dicitur *pirge abōt* (ed. H. Strack) bis p. h. explicabit; 3) grammaticam linguae Arabicae non sine interpretandi exercitationibus bis p. h. docebit; 4) selectos linguae Syriacæ textus bis p. h. interpretabitur; 5) grammaticam linguae Sanscriticæ praecipue linguarum graecæ et latinae ratione habita bis p. h. tradet.
- Dr. Eugenius Geinitz, P. P. O., privatum: 1) mineralogiam tractabit sexies p. h.; 2) geognosiam Germaniae septentrionalis bis p. h.; 3) geographiam physicalem bis p. h. docebit; 4) practicum geologicum habebit ter p. h.
- Dr. Gustavus Körte, P. P. O., 1) privatum: de vitae privatae apud veteres Graecos condicionibus disseret quaternis scholis diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. XII; 2) privatum: Pausaniae descriptionem Olympiae enarrabit binis scholis diebus Lunae Veneris h. XI; 3) privatissime et gratis: exercitationes archaeologicas more solito moderabitur die Mercurii h. V—VII.
- Dr. Guilelmus Stieda, P. P. O., privatum: 1) oeconomiae publicae doctrinam generalem p. I enarrabit quater p. h. diebus Lunae, Martis Mercurii, Iovis h. IV; 2) de administratione societatis publicae disseret bis p. h. diebus Martis et Veneris h. VI; 3) exercitationes in oeconomia publica moderabitur binis p. h. scholis die Saturni h. IX.
- Dr. Paulus Falkenberg, P. P. O., privatum: 1) plantarum systema quinques h. II—III exponet; 2) exercitationes microscopicas more solito moderabitur.
- Dr. Eduardus Schwartz, P. P. O., 1) privatum: historiam litterarum Graecarum saeculi IV a. Chr. n. enarrabit quinques p. h. diebus Martis XI—I, Mercurii XI—I, Iovis X—XI; 2) publice: seminarii philologicci sodalibus Sophoclis Electram interpretandam proponet et disputationibus praeerit die Iovis h. VI—VII.
- Dr. Otto Staudé, P. P. O., h. t. Decanus, 1) privatum: applicationem calculi differentialis docebit diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. XI; 2) privatum: theoriam determinantium et formarum secundi ordinis exponet iisdem diebus h. XII; 3) privatissime: seminarium mathematicum habebit die Mercurii h. XI—I.
- Dr. Augustus Michaelis, P. P. O., privatum: 1) chemiam organicam quinques p. h. docebit h. X; 2) exercitationes experimentales in laboratorio chemico quinques p. h. moderabitur; 3) publice: de praeparatis chemicis officinarum bis p. h. disseret.

Dr. Fridericus Blochmann, P. P. O., privatum: 1) zoologiam generalem tractabit sexies p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis, Veneris hora IV die Saturni hora XI; 2) exercitationes practicas zootomiae moderabitur tironum bis p. h.; 3) commilitonibus dissertaciunculas ex ipsa zoologiae scientia sumptas composituris operam suam et consilium praestabit.

Dr. Reinholdus Heinrich, P. P. E., 1) privatum: practicum agrario-chemico-physiologicum, sexies p. h. habebit.

Dr. Richardus Reitzenstein, P. P. E., 1) publice: omnium commilitonum in usum de Augusti aetate disseret, semel p. hebd. hor. def.; 2) privatum: grammaticae Latinae partem priorem exponet diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis hor. VIII-IX; 3) publice: seminarii philologici sodalibus selectas inscriptiones Latinas interpretandas proponet.

Dr. Albertus Toehl, P. P. E., privatum: 1) chemiam analyticam ter p. h. docebit; 2) chemiam forensem bis p. h. tradet.

Dr. Felix Lindner, P. P. E., 1) privatum: capita selecta ex Bartschii libro „Altfrz. Chrestom.“ bis p. h. diebus Lunae et Iovis hora X interpretabatur; 2) privatum: Shakespearii tragoeidam „Macbeth“ diebus Lunae et Iovis hora XI enarrabit; 3) publice: exercitationes linguae Anglicae die Mercurii hora VIII moderabitur.

Dr. Fridericus Oltmannus, P. P. E., 1) privatum: botanicae repetitorium instituet ter p. h. diebus Lunae, Mercurii, Iovis h. VI; 2) privatum: plantas medicinales et technicas tractabit bis p. h. diebus Martis et Veneris p. h. VI.

Dr. Julius Robert, privatum: 1) quater p. h. linguam Francogallicam et docebit et studiosos in consuetudine Francogallice loquendi exercebit; 2) historiam litterarum Francogallicarum docebit quater p. h.; 3) de variationibus linguae Francogallicae à saeculo XII factis disseret quater p. h.

Dr. Paulus Moennich privatum: doctrinam de caloris natura ad motum revocanda bis p. h. tradet.

Dr. Ludovicus Will privatum: 1) osteologiam comparatam animalium vertebratorum bis p. h.; 2) capita selecta evolutionis animalium bis p. h. docebit horis postmodum constituendis.

Dr. Albertus Thierfelder, 1) privatum: historiam notarum musicarum tractabit semel p. h.; 2) gratis: seminarii homiletici catechetici participes cantus liturgicos bis p. h. docebit; 3) gratis: cantorum academicorum exercitationes reget.

Bibliotheca Academica diebus et horis lege constitutis, **conclave secretarii** officiis destinatum cottidie h. VIII-IX patebit, **musea** autem suo quodque tempore commilitonibus aliisque aperientur, geologicum itemque mineralogicum Megalopolitanum cottidie h. XI-XII, zoologicum item cottidie patebit aditulis arcessito instituti geologici ministro. Peregrinas linguis ut Anglicam discendi facultas data est. Sunt etiam magistri, qui alias artes liberales velut gymnasticen publice profiteantur.

Summo academiae magistratu nunc fungitur

Otto Guilelmus Madelung, med. Dr.

Praesidet ordini Theologorum **Eduardus Koenig**, theolog. Dr.
Iurisconsultorum **Franciseus Bernhöft**, i. u. Dr.
Medicorum **Otto Nasse**, med. Dr.
Philosophorum **Otto Staude**, phil. Dr.